

குழலூச்சேஷன்

சமர்ப்பணம்
கனக-செந்தினாதன்

*

பே' 17
சுதந்திரன் சிவநாயகம்

★

நகதோஷப்
இராஜநாயகன்

★

உள்ளந் திறந்து விடு
சி. ஆறுமுகன்

★

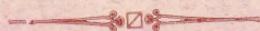
புலவர் பரிசு: தங்கப்பாக்கம்

★

●

★

வியாபாரிக வோ

- ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் படைப்பைத் தாங்கி மாதந்தோறும் மலர்வது கலைச்செல்வி.
- ஒவ்வொரு தமிழ்மகனின் கையிலும் கலைச்செல்வி இருக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறோம்.
- அதற்கு உங்கள் உதனி தேவை.
- விளம்பாம் தந்து ஆதரியுங்கள்.
- நீண்ட கால விளம்பரங்களுக்கு விசேட சலுகை உண்டு.

கலைச்செல்வி

கந்தரோஹ.

சன்னதம்.

கலைச் செல்வி

“தேமதுரத் தமிழோசை உலகமேலாம்
பரவும் வனக சேய்தல் வேண்டும்”

—பாரதி

கலை 1

ஆவணி 1958

காட்சி 2

உடனடித் தேவை

வாய்ப் பேச்சுடன் வாழ்க்கையை ஓட்டிய காலம் வந்து போய்விட்டது; இப்பொழுது செயலில் இறங்கவேண்டிய நிர்ப்பங்தத்தில் இருக்கின்றோம்.

“உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார்”; “உழுவார் உலகத் தார்க்காணி”; “உழுவுக்கும் தொழிலுக்கும் வந்தனைசெய்வோம்”; எல்லாமே தமிழ்ப் பாடல்கள்; பண்டிதர்களின் இலக்கணக் குறிப்பிற்கும், பரிட்சைகளில்நயமெழுதுவதற்கும், பேச்சாளர்கள் பொரிந்து தள்ளுவதற்குமே இதுவரை பயன்பட்டன. மக்களின் உள்ளங்களில் உறைப்பாகப் பதிந்து, உழவின் உயர்வையும், தொழிலின் சிறப்பையும் எடுத்துக் காட்டத் தவறிவிட்டன. அல்லாவிடில், அஞ்சி ஒடுங்கி அடிபணிந்து அவமானப்படும் நிலை ஏற்பட்டிருக்குமா?

பாராண்டவன் தமிழன் என்று பரணி பாடுகின்றோம்; எட்டுத்திக்கிலும் வெற்றிக்கொடி நாட்டியவன்; திரைகட்டோடியும் தீரவியம் தேடியவன், என்றெல்லாம் வாய்க்கிழியப் பேசி வந்த பலன் என்ன?

ஈழத் தமிழனின் முனைத் திறமையை எல்லா உலகும் ஏற்றுக்கொண்டது. அதனுற்றுள் மலாயாவும் சிங்கப்பூரும் மகிழ்ந்து

வடவேற்றன அவனை. மலாயாவில் ஈட்டிய பொன்னும் பொருளும் மலையேறின்ட்டது!

தென்னிலங்கையிலே தேழனுன் தீரவியம். தீரள் தீரளாகக் கிடைத்தது. அரசாங்க உத்தியோகம் அநேகருக்கு அபயமளித்தது. கண்ட இடமெல்லாம் கடைகள் வைத்தான். காக்கா இல்லாத இடமும் கண்ணித் தமிழன் இல்லாத இடமும் இலங்கையிலே இல்லை. இந்த நிலைக்கும் இன்று ஆபத்து ஏற்பட்டுவிட்டது.

இனி என்ன?

இதைத்தான் நாம் நன்கு சிந்திக்கவேண்டும். திட்ட மிட்டுச் செயலாற்ற வேண்டும்.

உத்தியோகத்தை நம்பி உயிர்வாழ முடியாது. கடைகண்ணி வைத்துக் காலங்கழிக்க முடியாது.

உடலால் உழைக்க வேண்டும்; உணவுப் பயிர்களை உண்டாக்க வேண்டும்; உபயோகமான தொழில்களைச் செய்தல் வேண்டும்.

ஆனையிறவு தொடக்கம் வவுனியாவரா பல்லாயிரக்கணக்கான ஏக்கர் நிலங்கள் பாழடைந்து கிடக்கின்றன. காடுகொன்று நாடாக்கிக் கமத்தொழில் செய்தல் வேண்டும் உயர்தாக் கல்விக் கழகங்கள், புதிய தொழிற்சாலைகள் ஆகியவை இப்போது புறக்கணிக்கப்பட்டிருக்கு மிடங்களில் ஏற்படுத்தப்பட்டால், மக்கள் அவற்றைச் சுற்றிக் குடியேறுவார்கள்.

வெளியிடங்களில் தங்கள் வியாபார நிலையங்களை மூடி விடுத் திரும்பிய பலர் என்ன செய்வது என்று அறியாமல் திண்டாடுகின்றார்கள். இவர்களுக்குத் தகுந்த ஆலோசனைகளைக் கூறிச் சிறந்த முறையில் வழிகாட்டுவதற்கு, தமிழ்ப் பிரதேசங்களின் வளப்பத்தை நன்கறிந்த பொருளாதார நிபுணர்களின் ஆலோசனைக்கும் உடனடியாக ஏற்படவேண்டும்.

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, உடலால் உழைக்கும் தொழிலாளிக்கு உரிய மதிப்பைக் கொடுக்க நாம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். தமிழன் தன்மானத்துடன் வாழ இதுதான் வழி.

பேட்டி

“சுதந்திரன்” ஆசிரியர்
திரு. எஸ். டி. சிவநாயகம்

பேட்டி கண்டவர்: ஈழத்துச் சோழ.

திரு. எஸ். டி. சிவநாயகத்தை
வாசகர்க்குத் திருமூகங் செய்யு
தேவையில்லை. சக்திவாய்ந்த தன்
பேரு மூலம் மிகப்பெரிய அளவில்
வாசகர் கூட்டுத்தைக் கொண்டுள்ள
பத்திரிகாசிரியர் அவர். பத்திரிகை
துறையில் பழுத்த அனுபவசாலியாக
விளங்கும் திரு. காஸாசப்பாவு
(எவ்வந்தரா பத்திரிகையின் முன்னன் ஆசிரியர்) அவர்கள்
ஈழத்துப் பத்திரிகைகளைப் பற்றி ஒந் முறை தறியப்படும்பொழுது,
“சுதந்திரன் தலையங்கள் சக்திவாய்ந்தவை; முற்போக்கானவை; தர்க்க
ரீதியானவை” என்று கூறியுள்ளார்.

இளம் ஏழுத்தாளர்கள்பலரை நல்ல முறையில் அறிமுகங் செய்து
வைத்துள்ளார் இவர். ஈழத்து இலக்கிய உலகிலே தனிச்சுடா
விட்டுக் கொண்டிருக்கும் ஏழுத் தாளர்கள் பலரை இவ் ‘இலக்கியப்
மேர்மூர்’ சிரிஷ்டத்திருக்கின்றார்.

கொந்தளிப்பான இங்கிலையிலும் ‘கலீச்செல்வி’யைக் கண்டு
முதிழ்ந்தார். மனதார வராழ்த்தினர். மனாடிழிச்சியுடன் பேட்டி தந்
தார். அன்னிரின் பேட்டி, வேறெந்தப் பத்திரிகைக்குத்தும் இதுவரை
கிடைக்காத புதுமை. அவந்து நமது இதயங்களின்த நன்றியைத்
தெரிவித்துவிட்டு, அவரது கந்தத்தலியலை இன்பப்பூரிப்புடன்
‘கலீச்செல்வி’ வாசகர்க்குத் சமர்ப்பிக்கின்றேம். (ஆர்)

கேள்வி: தமிழ் இலக்கிய டிருப்பது போலப் பலரும்
உலகத்தில் இன்று ஒரு நினைக்கிறார்கள், நல்ல பழங்
வளர்ச்சியான சிலை ஏற்பட தமிழ் நூல்கள் எல்லாம்

கவர்ச்சிகரமான மலிவுப் பதிப்புகளாக மக்கள் கரக்களில் தவழுகின்றன. உண்மையாகத் தமிழ் மறுமலர்ச்சி ஏற்படுகின்றது என்பதா இதன் கருத்து?

பதில்: மலிவுப் பதிப்புக்களைக்காண்டு இலக்கியம் வளர்ந்துவிட்டதாகக் கொள்ள முடியாது. அப்படித் தீர்மானிப்பது படிக்கல்லூக்கொண்டு நூலின் “நிறை”யை மதிப்பிடுவது போன்ற செயலாகும். எந்தப்பொருள், வழக்கத்துக்கு மாருக மலிவாகக் கிடைத்தாலும் அதை வாரிக்கட்டி வாங்கிவிட வேண்டும் என்று அங்கலாய்ப்பது மனித பல வீணங்களில் ஒன்று, இந்தப் பலவீணத்தைப் பயன்படுத்தியே நடைபாடை வியாபாரிகள் வெற்றிகரமாக வாழ்க்கை நடத்துகிறார்கள். மலிவுப் பதிப்பை வாங்குகிறவர்கள் எல்லோரும் இலக்கிய தாகத்தாற் தான் வாங்குகிறார்கள் என்பதை விட, மேலே கூறிய அங்கலாய்ப்பு மனோபாவத்தால் உந்தப்பட்டே வாங்கு

கிறார்கள் என்பதே பொருத்தம். பலருடைய அலமாரிகளில் பல மலிவுப் பதிப்புகள் முதற்பக்கம் கூடப் புரட்டப் படாமல், அழக்கடையாமல் அழகாக அடுக்கப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்தாலே இந்த உண்மை புலனுகும். தலையணைகளுக்கும் சில இடங்களில் இந்த மலிவுப் பதிப்புகளின் மூலம் ஓய்வு கிடைத்திருப்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

கேள்வி: இலக்கியத்தில் முற்போக்கு இலக்கியம், புதுமை இலக்கியம் என்றெல்லாம் பேசப்படுகிறதே, இதைச் சற்று விளக்கமுடியுமா?

பதில்: முடியாது. என்னுல்மட்டுமல்ல யாராலும் முடியாது என்பதே என் அபிப்பிராயமாகும். எனென்றால் முற்போக்கு இலக்கியும் எது? பிற்போக்கு இலக்கியம் எது? புதுமை இலக்கியம் எது? பழுமை இலக்கியம் எது? — இவற்றைக் கோடுகீறி, வரை விலக்கணம் வகுத்துப் பிரிக்க முடியாமல் இருப்பதே காரண

மாகும். காலத் தால் வேண்டு மானால் 'இது பழைய இலக்கியம் : சங்க காலத்தைச் சார்ந்தது, என்றும், 'இது புதிய இலக்கியம், பாரதி காலத்துக்குப் பின்தியது' என்றும் பிரித்துக் காட்டலாம்.

ஒருவர் ஒரு இலக்கியத்தை முற் போக்கு இலக்கியம் என்றும் பிற்போக்கு இலக்கியம் என்றும் தீர்மானிப்பது அவர் சார்ந்து நிற்கும் அரசியல், பொருளாதார, சமூக, தார்மீக, சமயக் கொள்கைகளைப் பொறுத்ததாக இருக்கிறது. உதாரணமாக இராமாயணத்தைச் சூன மானுக்கள் பிற்போக்கு இலக்கியம் என்பார்கள். நாஸ்திகம் பேசும் ஒரு நூலை முற்போக்கு இலக்கியமாகக் கொள்வார்கள். சமயவாதிகள் கடவுட்கொள்கையை மறுக்கும் சூன மான நூல் களை அஞ்ஞானம் மண்டிய பிற்போக்கான நூல்கள், காட்டுமிராண்டித்தனமான நூல்கள் என்பார்கள். இதைப்போலவே கொம்யூனிஸ்டுகளும் தங்கள் உலகாயதக் கொள்கைக்கு ஆதாவதரும் நூல்களை முற்போக்கு இலக்கியம் என்றும், ஏனையவற்றையெல்லாம் பிற்போக்கு இலக்கியம் என்றும் பறை காற்றுவார்கள்.

எனவே முற்போக்கு இலக்கியம், புதுமை இலக்கியம் என்பனவெல்லாம் ஒரு இலக்கியத்தைப் படிப்பவரின் மனை பாவத்துக்கொப்ப ஏற்ற பெயரைப்பெறுகின்றன. படகோட்டிகுகளைப் பாரானும் இராமன் ஜாதி, குலம், உயர்வு, தாழ்வு, பணம், அந்தஸ்து எல்லாம் மறந்து தன் தமிழ்யாக ஏற்று, சமஆசனம் அளித்து, சமபோசனம் உண்டு, அளவளாவினாலே, இதைவிட முற்போக்குக் கொள்கையை எந்தச் சீர்திருத்தவாதி காட்டமுடியும், எந்தச் சமதர்மவாதி பேசமுடியும்? என்று பெளராணிக பாகவதர் ஏற்றிப் போற்றும்பொழுது சூன மானுக்களின் அகராதிப்படி பிற்போக்கு இலக்கியமாக ஒதுக்கப்படுவும் இராமாபணம் ஒருமுற்போக்கு இலக்கியமாக மினிரவதை நாம் காணமுடிகிறதல்லவா? இப்படியேதான் எல்லா இலக்கியமும் தடம்புரானிகள்றன.

கேள்வி : தமிழ்நாட்டு அறிஞர்கள், எழுத்தாளர்கள் இங்கு வரும் போதெல்லாம் விழுங்கு கட்டி வரவேற்கிறோம். ஆனால்....அதேபோல வரவேற்பைத்தமிழகம் நமக்குத் தருவதில்லையே-சரியா? என?

பதில் : தமிழகம் தாயகம் என்ற பெருமதிப்பு நமது உள்ளத்தில் இருக்கிறது. இந்த மதிப்புக்காரணமாக அங்கி ருந்துவரும் குப்பை சூழங்களையும் நாம் கொரவிக்கிறோம். அங்கிருப்பவர்களுக்கு எழும் சேயகம் தானே. சிறு பிள்ளைக்கு என்ன மதிப்பைக் கொடுப்பது என்று அவர்கள் சிறிது அலட்சிய பாவத்தோடு நடக்கிறார்கள். அவ்வளவுதான்.

கேள்வி : “வீரபாண்டியன் கட்டப்பொம்மன் - கொள்ளைக்காரன் கெட்டிப் பொம்மு” என்ற புதிய ஒரு ‘சலசலப்பு’ தமிழகத்தில் உண்டாகியிருப்பது பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்?

பதில் : அது ஒரு அர்த்த புஷ்டியான ‘சலசலப்பு’ என்பதுதான் என் அபிப்பிராயம். கிளப்பியவர்களுக்கு எப்படியோ பெயர் விளம்பரமாகி றதே!

கேள்வி : தமிழ் நாட்டில் வெளியிடப்படும் அநேகமாக எல்லா எடுக்கும் இலங்கை நல்ல ஒரு ‘மார்க்கட்டாக’ இருந்து வருகிறது. ஆனால் இங்குள்ள எழுத்தாளர்கள் எழுதியனுப்பினால், தரங்

குறைவு, கற்பணை காணுது என்று தமிழ் நாட்டிலே நினைக்கிறார்கள் போலிருக்கிறது. அங்குள்ள எழுத்தாளர்து தரத்தை எட்டக் கூடியதாக எழுத இலங்கை யில்லை எழுத்தாளர்களில்லையா?

பதில் : நிறைய இருக்கிறார்கள், ஆனால் தூரதிர்ஷ்டம், நீங்கள் சொல்வது போல் அவர்கள் உரிய மதிப்பைப் பெறுவதில்லைத்தான். என்ன செய்யலாம்? அவர்கள் கையில் அச்சப்பொறுகளும், வியாபார சாமர்த்தியங்களும் இருக்கின்றன. நம் கையில் பாக்கர் 51 உம், வாழைச்சேனைப் பேப்பர் பாக்டரியும்தானே இருக்கின்றன!

கேள்வி : தமிழகத்துக்களைச் சஞ்சிகைகளைப் போல, எழுத்தமிழர்கள் மத்தியில்தரமான இலக்கிய ஏடோன்று நடாத்தமுடியாதா? வாசகர்கள் ஆதரவு கிடைக்காதா?

பதில் : வாசகர்களது ஆதரவைத்தேடி விடலாம். ஆனால் வர்த்தகர்களின் ஆதரவைத் தேடுவதுதான் சிரமமாக இருக்கிறது. வாசகர்களைக்கொண்டு மட்டும் எந்தப் பத்திரிகையையும் வெற்றிகரமாக நடத்த

முடியாது. விளம்பரந்தர வர்த் தகர்கள் தயாராக இருக்க வேண்டும். விளம்பரம் இன் றேல் வியாபார அபிவிருத்தி யில்லை என்ற அரிய உண்மையை நமது வர்த்தகர்கள் உணரும் வரை பத்திரிகைகள் “பட்டினி” யாகத்தான் வெளி வரவேண்டியிருக்கிறது, தரமான முறையில் வெளிவருவது சாத்தியமில்லை.

கேள்வி: உங்கள் பத்திரிகை அனுபவத்தையொட்டி, நல்ல ஒரு இலக்கிய சஞ்சிகை இலக்கையில் நடைபெற புத்தி மதி ஏதாவது சொல்லுவீர்களா?

பதில் : புத்திமதியா.....?
இதோ: அப்படி ஒரு இலக்கிய சஞ்சிகை பத்து வருஷம் தொடர்ந்து நடைபெறவேண்டுமானால் யாராவது ஒருவர் குறைந்த பட்சம் பத்துலட்சத்தையாவது கரியாக்கத்தயாராகுங்கள் என்பதுதான்.

கேள்வி: உங்கள் பதில் தமா ஷாக இருந்தாலும் நிறைய உண்மையிருக்கிறது. ‘கேள்வி-பதில்’ பகுதிக்குப் பதில் சொல்லுவதில் உங்கள் பத்திரிகையில் வரும் “குயுக்தியார்” போல, தமி

ழில் இதுவரை, சிரிக்கவும் சிந்திக்கவும் கூடியதாக யாருமே பதில் திட்டவில்லை என்பது எனது அபிப்பிரையம். நீங்கள் என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?

பதில் : உங்களைப் போலவே பலர் என்னிடம் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆயினும் நான் என்ன சொல்லமுடியும்? ‘ஆம்’ என்றால் அது தற்பெருமை என்று அர்த்தங்கொள்ளப்படும். ‘இல்லை’ யென்றால் குயுக்தியாரின் வெறுப்புக்கு ஆளாக வேண்டியிருக்கும்,

கேள்வி: ‘சுதந்திரன்’ பத்திரிகை, ஈழத்தில் இன்று முன்னரையிலுள்ள தமிழ் எழுத்தாளர் அத்தகைபேரையும் வளர்த்து வைத்த பெருமைக்குரியது. ‘வளரும் பயிரை முனையில்’ எடைபோட்டு, நீங்கள் அவர்களையொல்லாம் அறிமுகப்படுத்தி வைத்திர்கள். அதற்குப் பிறகும் நல்ல தமிழ் எழுத்தாளர் பலர் தோன்றியிருக்கிறார்கள் என்பதை நீங்கள் மறுக்க மாட்டார்களென்ன என்னுகிறேன். இவர்களை ஊக்கமுட்ட வேண்டுமென நீங்கள் நினைக்கவில்லையா?

பதில் : 'சுதந்திரன்' புதிய வசனங்டை எழுத்தாளர்களை மட்டுமல்ல, புதிய கவிஞர்களையும் கண்டுபிடித்து அறிமுகம் செய்திருக்கிறது. அவர்களைத் தொடர்ந்து நல்ல எழுத்தாளர் பலரும் தோன்றிக் கொண்டு தான் இருக்கிறார்கள். அவர்களையும் அறிமுகம் செய்து வைக்க வேண்டியது அவசியமே, அரசாங்கத்தடை நீங்கி 'சுதந்திரன்' மீண்டும் வெளி வரும் போது நிச்சயமாக இந்தக் கைங்கரியம் தொடர்ந்து நடைபெறும்.

கேள்வி : நல்லது. இந்த நெருக்கடிக்குள்ளும், நான் மேலும் கேள்விகள் கேட்டு உங்களை நெருக்க விரும்ப வில்லை. கடைசியாக, "கலைச் செல்வி" மூலமாகுமத்துத்தமிழ் அங்பர்களுக்கு நீங்கள் விடுக்கவிரும்பும் செய்தி யாது?

பதில் : "கட்டுண்டோம், பொறுத்திருப்போம், காலம் மாறும்"

இனிய தமிழிசை பரப்பி எழுக கலைச் செல்வி

— ஆவி —

எண்ணிரண்டு கலைபரப்பி எழுந்தொளிரும் மதிபோல் எங்கெங்கும் கலைபரப்பும் எங்கள் கலைச் செல்வி! மண்ணுலக மக்கள் குலம் ஒன்றென்றே யென்றும் மதித்தோங்கும் வழிகாட்டி வளர்க கலைச் செல்வி பண்ணினாலும் பாதுமெலாம் பாரிரங்கும் பரவ பன்மொழி நின்னிதழ் பருக வருக கலைச் செல்வி! எண்ணெண்ணாற் கலைபரப்பி இலங்கு கலைச் செல்வி! இனியதமிழிசை பரப்பி எழுக கலைச் செல்வி!

சன்னநி முருகன் சன்னிதியில் “ஒது பிடி சேறு” ஆக்கிரமி கணக்கெங்கிநாதன் இப்பொழுது “சமர்ப்பணம்” செய்கிற். ஏழ்துப்பேப்பே மன்னர்களை விலக்கிய உலகிற்க அறிமுகம் செய்துள்ளார்.
சிறந்த விழாச்சர்.

சமர்ப்பணம்

முதல்சேரிக் கிராமத்து அண்ணவில் வைவன் ஆட்சிமாதப் பிறப்போடு தாள்தைக்கையில் எடுத்துவிட்டான். வேஜுடைய கந்தன் வீற்றிருந்து அருள் செய்யும் செல்வாச்சங்கிதிக் கொட்டியேற்றம் சமீபித்து விட்டதல்லவா? ஆட்சிமாதத்துப் பூரணை நிலாவிலே, அருடுமையான மணற்பாப்பிலே, அவனுற் பயிற்றப் பட்ட பையன்கள் ஆடும் தாளக்காவ டியைப் பார்க்க ஆவலோடு கூடும்

ஆயிரமாயிரம் ரசிகர்களை அவனுல் மொற்ற முடியாது.

தலைமுறை தலைமுறையாக வரும் தாளக்காவடி அண்ணுவிப் புகழை இம் முறை யாரோ இனம் தெரியாத ஒரு ‘கற்றுக்கட்டி’ தட்டிக் கொண்டு போக வந்திருக்கிறுன் என்பது அவன் கேள்விப்பட்ட சங்கதி தாள். அவன் பரபரப்புக்கும் அது ஒரு காரணமாயிருக்கலாம் ஒவ்வொரு கால் மிதியும் தாளத்தோடியைத்து போருந்த, புதுப் பிள்ளைகளைப் பழக்கி வெற்றி கொள்வது சாமான்ய விஷயமல்ல. கல்விலே நாருரிக்கும் கஷ்ட

மான வேலை என்பது அவனுக்குத் தான் தெரியும்.

கிராமத்திலே வெகு கட்டிப்பயல் களான இருவரைப்பொறுக்கி எடுத்து, தனது பேரப்பிள்ளையோடு சேர்த்து, தோழிலே குறுந்தடிகளைக் கொடுத்துப் பழக்கி இன்று ஆறுஞாளாய் விட்டது. சலங்கை கட்டும் நான் இன்றுதான். கேட்கவேண்டுமா? வருடம் முழுவ தும் ஓயாது உழை ந்து ஓடாகிப்போன தொழிலாளி வாக்கத்தின் ஆயாகந்

தீர்க்க வருடத்தில் இப்படி எங்கேனும் ஒரு நாள்த்தானே வருகிறது? குழந்தை முதல் குமரிகள் வரை கும்மாளியிட்ட படியே வேப்ப மரத்தடி மனவில் கூடியிருந்தார்கள், வாலிபர்கள் உள்ளே விழுங்கிய கள்ளுக்கு உவப் பாகச் சென்ற வருடத்துப் பழக்கொடியலைக்கவத்தபடி, புதிதாக வந்திருக்கும் கற்றுக்குட்டியைப் பற்றி விளாசிக்கொண்டிருந்தனர்.

இதோ! கற்பூர ஆராத்தியடன் தேங்காய்டைத்து அண்ணுவில் வைவன் ஆம்பித்துவிட்டான். அந்த

ஒன்று பையன்களும் மிகவும் பய பக்தியோடு கருவைத் தொட்டுக் கும் பிட்டுவிட்டுத் தத்தம் இடங்களிற் போய், நாளத்தை எதிர்பார்த்து நின்றனர். கணபதியின் காப்போடு நாளத்தின் ஒன்றை கேட்டது. ஓடிவந்த ஆர்மோனியக்காரர் கட்டைகளை அழுக்கி னர். மத்தளகாரர் ‘தலை’யிலேத்தட்டி னர்.

“செல்வச் சன்னிதியிலேயமரும் பன்னிருகை வேலவனே! ...வா!... வா!! வந்தருளே” என்ற இடத்தில் முற்ற நாளம் விழுந்தது. மத்தளம் எதிராவித்தது. சதங்கைகள் வீரிட்டன. பின் பாட்டுக்காரர் தொடர்ந்தார். ...வைவான் வாய் ‘தந்தோம், தகதம்’ என்று உரப்ப, கைத்தாளங்கள் கால்களுக்கு ‘மிதி’ காட்ட ஒரே உற்சாகம். பெருத்த ஆரவாரம். முத்தாய்ப்புக் கொடுத்து முடிக்கும் நேரம். அடிசை! பேரவின் கால்தாளம்பிசுகியேவிட்டது. ‘பூராசம் கேட்டியாலே’ ஒரேபோடு.

ஜம்பதும் பத்தும் சென்ற வைவான் நானே ஆடிக்காட்டத்தொடங்கி னுன். ‘செல்வச்சன்னிதியிலே யமரும் பன்னிருகை வேலைவே’ என்ற தொட்டுக்கு விழும் நாளமொவ்வொன்றுக்கும் அவன் மிதிக்கும் மிதி! ‘தத்தோம்’ என்ற இடத்தில் அவன் எகிறிக் குதித்த துதி! ‘இந்த வயதிலும் கிழவளின் குதிப்பைப்பாரடி’ என்று பொக்கை வாய் வள்ளிக்கிழவியின் சிரிப்பு! ஏன் சீயும் ஒரு குதி குதியேன்’ என்ற குமரி களின் எக்களம்! கும்பளின் ஆர்ப்பாட்டம்! குழந்தைகளின் மகிழ்ச்சி!!

மறுபடியும் அதேவரி. அதே மிதி. எத்தலை நேர்ந்தான் கத்தித் தொலைப்

பது? ...சிறிசுகள்தானே! ...கால்படிய வேண்டாமா?...சனக்கும் பலுக்கு அலுத்துவிட்டது “பின்பாட்டுக்காரரே ஏதேனும் பாடும்” என்ற ஒர் அண்புக்கட்டளை. சங்கீத மாரி தொடங்கி விட்டது. கிட்டப்பாவின் “காயாத கான கத்திலே” உலாவி, ‘கோடையிலே இளைப்பாறி;’ ‘சுருளிமலை’ மீது சஞ்சித்து, ‘வள்ளினைவு’ விலே முடித்துக் கொண்ட பாட்டுக்காஸ் ‘சபாஷ்’ வெருக்கி பெற்றுக்கொண்டார்.

வைவான் நாளத்தை வைத்து விட்டுப் பாக்கை வெட்டத்தொடங்கி னன். ஆனால் அவன் கை வெட்டிய நேரெயாயிய மனம் மற்றெரு கோணத்தில் சஞ்சரித்தது. புதிதாக வந்திருக்கும் ‘கற்றுக்குடி’யிடம் எப்படியப்பட்ட சரக்கோ? ... பார்கண்டார்கள்? ஊர் விட்டு ஊர்வந்தவனுச்சே. சாதி, ரண ஆசாமியாய் இருக்கமாட்டான்.. உம் பார்க்கலாம்.

“அன்னைவி வைவான் எங்கே இருக்கினார்?” என்று கேட்டுக் கொண்டே அவசரம் அவசரமாய் ‘குழப்படி’ முருகன் வருவதைக்கண்டதும், ‘ஏதோடெந்திருக்கிறது; ‘கற்றுக்குடி’யின் ஆட்டத்தில்’ என்று வைவான் ஊகித்தான். அவன் ஊகித்ததுசரி. அங்கே ஆடிக்கொண்டிருந்த மூன்று பையன்களும் காலிற்சதங்கைகளோடு வங்கு கொண்டிருந்தார்கள்.

“அன்னைவி வைவான் இருக்கிறாரா?” என்று ‘ர்’ போட்டுப் பேசிய ‘குழப்படி’ முருகனை ஆற் அமரப்பார்த்தான் வைவான். நாலு நாளைக்குமுன் பார், நாங்களும் காவடி ஆட்டத்தான் போகிறோம்; நோன் ஒரு அண்

ஞீவியோ”? என்று வீருப்புப் பேசிய முருகனு அவன்? பெட்டிப்பாம்பு போல அடங்கி ஒடுங்கி வந்திருக்கிறானே! “என்னதமிட சங்கதி?” என்று வெற்றி லையைக் குத்தப்பட்டியே அமைதி யாகக் கேட்டது அவன்வாய்.

“மோசம் போய்விட்டோம் அன்னீவியாரே! அந்தக் கிருஷ்ணன்-‘கற்றுக்குட்டி’யின் பெயர் அதுதாள்-என்ன சொல்கிறான் தெரியுமோ? இங்கே ஆட்டம் பழகினாலும் சன்னதி கோவிலிலே வைத்துத்தான் காவடி எடுக்கவேணுமாம்; பெரியமின்தர் வீடு களிலோ, எந்தி தெருக்களிலோ இம் முறை ஆடவிடமாட்டானாம். முதற் காளிக்கையாம்; கடவுளுக்கே பக்தி பூர்வமாக நேராகச் செலுத்தவேண்டுமாம். நாம் பணங்க செலவழித்துக் காவடி எடுப்பது ஊரிலுள்ள சனங்கள் பார்க்காமல், இவோட்டாவாய் கோவிலிலை கொண்டுபோய் ஆடவா? இதுதான் ஞாயமா?” என்று பொரிந்து தள்ளினான் முருகன்.

வைரவன் நிதானித்து. பதில் சொல்லவாய் எடுத்தான். “பெரிய வரே!” என்ற குரல்கேட்டது. நிரும்பி வைத்தகண் வாங்காமல் பார்த்தான். ‘கற்றுக்குட்டி’ என்று தன்னால் என்ன மாகப் பேசப்பட்ட. கட்டுமஸ்தான தேக்கட்டையுடைய கிருஷ்ணன் அவன் முன் தாளத்தை வைக்கக் குளிவதைக் கண்டான். அவன்பளிவு, நல்லநோக்கம் வைரவன் உள்ளத்தை உருக்கியேவிட்டது. “தம்பி! இது என்னவேலை. சீ எழுந்திரப்பா. நோன் மனுஷன்” என்று நூக்கி சிறுத்தினான். தழுவிக்கொண்டான்.

வியாயம் கேட்க வந்த முருக னுக்கு ஒன்றுமே விளங்களில்லை. சுற்றியிருந்த சனங்களுக்கும் இதே கிழலதான்.

“பெரியவரே! முதல் எடுத்த தாளக்காவடியை என் அண்ணுவியார் கோவிலிலே வைத்துப் பக்தி பூர்வ மாகச் செய்தார். அந்த வழியில் வின்றும் நான் பிறழலாமா? சீங்களே சொல்லுங்கள்...அதைக் கடவுளுக்கே சமர்ப்பிக்க வேண்டுமென்பதும் என் விருப்பந்தான். முதற்காவடி முடியட்டு மே பிறகு வருடாவருடம் ஆடத்தான் போகிறோமே. சனங்கள் எங்கேயோய் விடப்போகிறார்கள்? மதிப்பு-மரியாதை கருக்கு முன் பக்தி வேண்டாமா? சொன்னால் விளங்குவதில்லை இவர் கருக்கு; ஆனபடியால் இந்தப் பொறுப் பிவிருந்து நான் விலகுவதாய்த் தீர்மானத்துவிட்டேன்; தாளத்தை உங்கள் காலடியில் வைத்தும் விட்டேன்” என்றுன் கிருஷ்ணன். “விஷயத்தை என் தமிடி வளர்ந்துகிறூய்; எனக்கு விளங்காததா? நீதான் ஒரு மனுஷன் என்று சொல்லிவிட்டேனே. இந்தக் காலத்திலும் இப்படிச் சொல்ல-செய்ய நீ ஒரு மனுஷன் இருக்கிறேயே என் பறை சினிக்க.....தம்பி! நாங்கள் இந்தத் தாளக்காவடியைப் பொதுசன திருப்திக்கு ஆளாக்கி விட்டோம.....போகட்டும்...நோவதுசரியாகச் செய்” என்று நாத்தமுதழுக்க ஆசீர்வதித்தான் வைரவன்.

“அதற்கு யார்தான் பையன் களை விடப்போகிறார்கள்” என்றுன் கிருஷ்ணன். “உம்...உவன்தான் ஆடவேண்டும்” என்றுன் ‘குபுப்படி’ முருகன்.

“என் இல்லை? இதோ என்போப் பின்னை இருக்கிறேன்! அவனை உன் ணிடம் ஒப்புவிக்கிறேன். நீ உன் என்னத்தை சிறைவேற்று, மிக்கத்தை கான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்” என்ற வைவனின்குரலில் உறுதிதொனித்தது

ஆடிமாதத்துப் பூர்ணை நிலவிலே அன்பர் வினையுடையவேமிதிக்கும் காலுடைய முருகனின் கைவேல் வீதி வலம் வந்து கொண்டிருந்தது. வீர வேல், வெற்றிவேல் எனப்பக்தத்துழாம் பரவசம் கொண்டு ஆடிப்பாடுயது. தூரத்திலே ‘மத்தாம் வார் கொம்பு’ என்னும் வீருத்தத்தின் கடைசிவிழ-

“சித்தி பெற்றுய் மனமே செல்வச் சன்னிதித் தேவனுக்கே” என்ற மனிச் சொற்கள் கரீரான்று கேட்டன. ஆம்! தன்சமர்ப்பணத்தை வைவனின் பேரன்மூலம் நடாத்திக்கொண்டிருக்கும் கிருஷ்ணவின் வெண்கலக் குரல்தான் அது. அப்போது.....

முன்று மைல் தூரத்தில், அச்சு வேவிச் சங்தியிலே ‘எலையலோ தத் தெய்யாம் ஏலையம்மா’ என்று கப்பலாட்டத்தை பொதுமக்களின் சீழ்க்கை வலிப்போடு ஆட்டுக்கொண்டிருந்தான் வைவன்.

“கலைச் செல்வி”

கலைகள் பல வளர்க்கும் கன்னித் தமிழ்ச் செல்வி
தளிப்பிரதி: சதம் 35
ஆண்டுச் சந்தா: ரூபா 4/-

ஆண்டுச் சந்தாவை அன்புடன் அனுப்பி
அறிவுப்பணி புரிய ஆதாவு தாருங்கள்

கலைச் செல்வி

கந்தரோடை,

சுன்னுகம்.

இராவணன் தமிழில் அறத்தைப் போற்றியவன் விபீடனன்.
நன்றியைப் போற்றியவன் தமிழகர்னன். செய்ந்னறி மறவாது
செழுமூகம் சென்ற செம்மலைப் போற்றுகின்றார் செங்குத் தின்தூரி
ஆசிரியர் இராமசாமி அவர்கள்

நன்றியுள்ளம்

“ஏ யங்கன்றி கொன்ற
மகற்கு, உய்வில்லை” என்ற வள்ளு
வன் உண்மையாவரும் அறிந்ததே,
நன்றி போற்றப்பட வேண்டியது.
தினைத்துலை பனைத்துலை நன்றியா
கப்போற்றப்படவேண்டும் என்கிறார்
வள்ளுவப் பெருந்தகை.

இலக்கை வேந்தன் தமிழியர்
இருவரையும் பயன்கரதாது பாது
காத்து வந்தான். கினிவசுத்தால்
போரும் ஏற்பட்டது. துயிலுணர்ந்த
அம்பகர்னன் தமையனுக்குப் பல
புத்திமதிகள் கூறப்பட்டது
பர்த்தான். புத்தி
புகட்டி அறத்து
வழிச் செலுத்த
வேண்டுமென்பதே. அவன் முதற்
குறிக்கோள். அது பலிக்காத விடத்
துத் தன்னுயிர் மாய்த்தேனும் சோற்
ருக்கடன் கழிக்கப் போர் மேற்
சென்றான்.

விபீடனன் தடுத்து நின்று,
இராமனைச் சரணடையும் வண்ணம்
அம்பகர்னனைப் பலவாறு முயன்று
பாரத்தான். நன்றிக்கு மதிப்புக்

கொடுக்கும் கும்பகர்னன் என்னம்
தமிழின் போதனைகளை ஏற்ற
பாடல்லை. “நீர்க்கோல வாழ்வை
ஏசிநெடிதுநாள் வளர்த்துப்பின்னைப்
போர்க் கோலம் செய்து விட்டாற்கு
உயிர் கொடாதாங்குப் போகேன்
தார்க்கோல மேனி மைந்த என்றுயர்
தவிர்ந்தி ஆயின் கார்க்கோல மேனி
யானைக் கூடுதி கழிதின் என்றான்”

“நெடிது நாள் வளார்த்து” —
இராவணன் தன்னைப் பண்ணைகள்
காலமாகுப் பாதுகாத்த செய்ந்னா
றியை மறக்கமுடியாதவனுகின்றான்,

நெடிது நாள் வளர்
த்துப் பின் னைப்
போர்க் கோலம்

செய்து விட்டாற்கு உயிர்கொடாது’,
தமையன் நன்றியைப் பேறுகின்றான். இராமனிரான் பக்கம் கேர
வதானால் தன்னை நம்பிப் போர்க்
கோலஞ் செய்தவனுக்கு நம்பிக்கைத்
அரோக்கு செய்ததாகும் என்பதை
யும் அவன் நன்றியுள்ளம் சிந்திக்
கின்றது.

கங்கிலீக்கு மதிப்புக்கொடுக்கும் அதே நேரத்தில் வாழ்க்கை நிலையாமையைச் சிந்திக்க வேண்டிய கடமையும் அவனைச்சாருகின்றது.

“நீர்க்கோல வாழ்வை நக்சி”-வாழ்வு நிலையற்றது. “நீர்க்குமிழி போன்ற வாழ்க்கை” என்பார்கள். நீர்க்குமிழியும் சிறிதுபொழுது நிலைக்கும். ஆனால் நீர்க்கோலம்—நீர்மே வெழுத்து—உடன் மறைவது, நீர்க்கோல வாழ்வு—என்று கூறும்போது நன்றியைப் பேண—அதன் பொருட்டுத் தியாகஞ் செய்யக் கடமைப் பட்டவர்கள் வாழ்க்கையை ஒரு பொருட்டாக மதிக்க மாட்டார்கள் என்னும் உண்மை புல்ளுகின்றது.

தன்னைத் தியாகஞ் செய்ய என்னும் அதே ரேத்தில் விடீட்டனையூயிருடன் வாழு, இராமயிராஜைச் சரணடையும் வண்ணம் வேண்டுகின்றுன்.

“.....என்றுயர் தனித்திஆயின் கார்க்கோல மேனியானைக்கூடுதி கடிடின்”—விடீட்டன் இராமயிராஜைச் சரணடைந்து உயிர்வாழும் போதுதான் தன்றுயர் நீங்குமாம். தன்னுயிர் நீங்கும்போதும் தன் மின் னவனுக்கு உறுதுணை கூறும் அவன் உள்ளப்பாங்குபோற்றற்குரியதாகும்

“கருத்திலாது இறைவன் தீமை கருதினால் அதனைக்காத்துத் திருத்தலாமாகின் அன்றே திருத்ததல் தீராதாயின் பொருத்தது பொருநுண்டாமோ பொருதொழிற்குரியராகி ஒருத்தரின் முன்னஞ்சாதல் உண்டவர்க் குரியதம்மா” என்ற அவன் கூற்று கண்ணாது நன்றி

யுள்ளத்தை நினைவுறுத்துகின்றது. கண்ணன் குந்திதேவிக்குக் கூறுவதை நோக்குவோம்.

“..... செருமூனைச் சென்று செஞ்சோற்றுக் கடன் கழிப்பதுவே யெனக்கினிப் புகழுங்கருமூந்தருமூமென்றான்” செருமூனைச் சென்று உயிர்த் தியாகஞ் செய்தத்தான் சோற்றுக்கடன் கழித்தற்கு உபாயமாம். அவன் நன்றியுள்ளத்தை கும்பகர்ணன் உள்ளத்தோடு ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள்.

“..... பொருதொழிற்குரியர்களின் உருத்தரின் முன்னஞ்சாதல் உண்டவர்க்குரியது” உண்டவர்க்கு— உண்டகடனைத் தீர்த்தற்கு—உபாயம் ஒருத்தரின் முன்னஞ்சாதலாம். கும்பகர்ணன் தன் தமயனுக்கு முன் பதாகப்போரிலே இறங்துசோற்றுக் கடன் தீர்க்க முனைகின்றன. இருவர் நன்றியுள்ளங்களும் சிந்தித்தற்குரியனவே. கண்ணன் கூற்றிலே காண்கின்ற புகழ்-கருமம்-தருமம்-இவை கும்பகர்ணனையும் சாருமன்றே? ஆனால் அவன் ஒரு அற்கிலையல்லன். இயன்றவரை தமையனைத் திருத்ததற்குப் பல அறவுரைகள் கூறியுள்ளான்.

“கருத்திலாது இறைவன் தீமை கருதினால் அதனைக்காத்துத்

துத் திருத்தலமாகின் அன்றே
திருத்துதல்”

தமயன் செயல் தர்மத்தி
ற்கு மாருனது என்பதை உண
ர்ந்தே அவனைத்திருத்த முற்பட்
டான். தமயன் மனம்மாற
வில்லையென்பதை யுணர்ந்தான்.
“விதி நின்றது பிடர்பிடித்துந்த
சின்றது” எனவே பொன்றுவன்
—என்பதையும் உணர்ந்தான்.
ஆனால் மாற்றுன் பக்கம் சரண
கடை அவன் நன்றியுள்ளாம்
ஒருப்படவில்லை, “தமயன்—
தம்பியை இன்றி மாண்டு கிடப்
பலே” என அவனுள்ளாம் ஏங்
கியது. ஹிருதியில், சோற்றுக்
டன் கழிக்க—போரிலே உயிர்

துறக்க—புகழ் தருமம் இவற்றை
கிளைநாட்ட—முற்பட்ட அவன்
நன்றியுள்ளாம், நன்றி போற்றி
வாழ்பவர்க்குப் பெருவிருந்த,

கம்பன் நன்றியுள்ளவன்.
உணவு கொடுத்துப் பாதுகாத்த
சடையப்பலைமனமாரப்போற்றி
வாழ்ந்தவன். தனது நன்றி
உள்ளத்தையே மும்பகர்ணான்
வயிலாக உலகோர்க்கு வெளிக்
காட்டியுள்ளான். மற்றும், நன்றி
போற்றி வாழ்தலின் சிறப்
பை கிளைநாட்ட வாழ்க்கை கிளை
யாழையை எடுத்துக்காட்டிய
முறையையும் அவனுது கணிதா
சக்தியில் எழுந்த பெரும்
போதனையாகும்.

‘கலைச்செல்வி’ கிடைக்குமிடங்கள்

11. வட ஸங்கா புத்தகசாலை	15. பூஞி வள்ளி காப்பி கிளப்
சாவகச்சேரி.
பருத்தித்துறை.	
12. ம காலச்சமி புத்தகசாலை	16. த. பொன்னுத்துரை
நியுஸ் ஏஜன்ட்,
கித்தங்கேணி.
இனுவில்.	
13. ப. மருத்துப்பு
பழும் ரேட்,
நந்தர்மட்டம்.	17. மோஹன் அன்ட்கொம்பனி
பஸ் கிலையம்,
யாழ்ப்பாணம்.
14. விமலா ஸ்டோர்ஸ்
கே. கே. எஸ். ரேட்,
யாழ்ப்பாணம்.	18. பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை
பெரியகடை,
யாழ்ப்பாணம்

யாழிப்பாணப் பேச்சுத் தமிழில் சில நாடுகளிலோத் “தினாரனி”ல் எழுதி யுள்ளார் இக்கதூசிரியர். ஹற்றன் பொஸ்கோஸ் கல்லூரி ஆசிரியராகப் பணிபுரிகின்றார். தமிழிலக்கியத்தில் பித்துடையவர்.

அழியாத வடு

அன்று வெள்ளிக்கிழமை, விரதநாள், மதிய போசனத்திற்காகக் கடையினின் ரும் திரும்பினார் சிவராம விங்கம்பிள்ளை சமையலறையிலிருந்து வந்தமணம் குளிக்காமலே உண்டால் என்ன என்ற எண்ணத்தைத் தோன்றச் செய்தது. நாவிலிருந்து இரு சோட்டு உமிழ் ஸீர் பூமியுடன் சேர்ந்து கொண்டது. உடைகளை விரைவாகக் கழற்றினார். வேலையான் குப்பன் ஒவ்வொன்றுக்கு வாங்கி உரிய இடங்களில் வைத்தான்.

“குப்பா வெங்கீர் தயாரா?”

“ஆம் ஜயா”

குளிப்பதற்குச் சுப்பன் உதவி செய்தான்.

“சாப்பிட ஆயத்தம் செய். நேரம் போச்சு” என்று குப்பனிடம் கூறினார் குப்பன் யந்திரம் போல் வேலை செய்தான். சோறும் கறிகளும் சாப்பாட்டு மேசைக்கு வந்தன. உணவுகள் அவர் பேழை வயிற்றுள் செல்ல ஆவலுடனிருந்தன.

பூசை அறையினின்றும் புறப்பட்டார். சிவராமலிங்கம்பிள்ளை. திருற்றுக்கிறும், சந்தனப்பொட்டும், குங்கும அப்பலும் சேர்ந்த தோற்றும் மடாதிபதி ஹோ என்று யாரும் சங்தேகிக்கும்படி செய்தது. அவ்வளவும் அவருக்கு ஓர் அற்புத ஆழுகைக்கொடுத்தன.

ஆனைபோல் அசைந்து சென்று தனக்கென்று செய்வித்த நாற்காலியில் உட்கார்ந்தார். வா

ழையிலையில் சோற்றுக் கதிகமாகக் கறிகள். கறிகளின் தாழிதமணம் அவரையே பிரமிக்கச் செய்தது. வழுமையிலும் அதிகமாக உண்டார். எழுந்திருக்க முடியவில்லை. குப்பன் கைகொடுத்து உதவினான். எழுந்து சுத்தம் செய்தார். சயன அறைக்குச் செல்ல இரண்டு நிமிடங்கள் சென்றன.

தூக்கம் கண்ணைச் செம்மிற்று. இட்டு முட்டாகவும் இருந்தது. படுக்கைக் கட்டிலில் “சிவா” என்று உட்கார்ந்தார். ஒரு புகைவிட்டால் முட்டுக் குறையும் என்ற எண்ணம். கஷ்டத்துடன் தலையணையின் கீழேகையை வைத்து, களகலிங்கம் சுருட்டுவிட்டன.

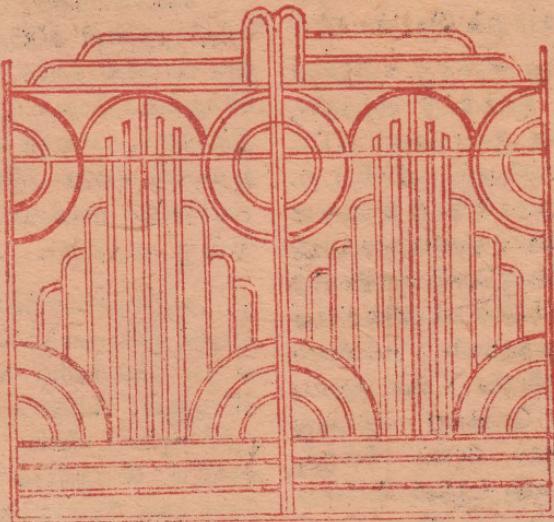
EVRSILVER HOUSE

241, K. K. S. ROAD,

JAFFNA.

Props:

V. S. Nadarajah & Son

உங்கள் ஆரோக்கியத்திற்கேற்றதும்
அன்பளிப்பிற்குப் பெருமைவாய்ந்ததும்
உங்கள் பணத்திற்குப் பெறுமதி வாய்ந்த

எவர் சில்வர் பாந்திரங்கள்

பலவிதமான வகைகளிலும்

நாகரீகத்துக்கேற்ற வீட்டு கேற்றுகளும் ஜன்னல்
சிறுதிகளும் புதுவிதமான பலவித இரும்புப் பெட்டு
களும் கோவில் பட்டுக் குடைகளும் எங்களிடம்
சகாய விலைக்குப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

எவர் சில்வர் மாரிகை,

241, கே. கே. எஸ். ரேட்டு, யாழ்ப்பாணம்.

சொந்தக்காரர்: V. S. நடராஜ அன் சன்.

எடுத்தப் பற்றவைந்தார். இருபுகை விட்டார். முட்டு ஓர் அளவு குறைக் கூடு. சூட்டைப் பக்கத்தில் இருந்த யன்னலில் வைத்துவிட்டு “அப்பனே முருகா” என்று சொல்லிய வண்ணம் மல்லாந்து படுத்தார். நிராதேவி தன்னுடன் சேர்த்துக் கொண்டாள்.

மனி ஜந்து அடித்தது. கனக்கண் வன் போல் திடுக்கிட்டு விழித்தார். ஜந்தரைமனிக்கு ஆர்ப்பாரும் கூட்ட வினை மின்னல்போல் பளிச்சிட்டது. ஏழஞ்சு விரைவாகச் சென்று ஆவன செய்து அலங்கார அறைக்கு வந்தார். உச்சியில் கல்லெண் சௌம்ய ஒருசொட்டு வைத்தார். தலையின் பக்கவில் உள்ள மயிர்களைக் கையினுல் தடவினார். வலது பக்கத்தலையில் உள்ள தழும்பு கண்ணுடியில் தெரிந்தது. இரண்டு சிபிடம் நட்டமரம் போல் நின்றார். கப்பன் உடைகளையந்திரம் போன்று அணிந்தான். அம்புவிமான்போல் பொட்டும், கணங்கம் போல் குங்குமுழும் அப்பிக்கொண்டார். காலில் கெறுப்பையும், தலையில் உறுமாலையும் வைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டார். உள்ள தழும்புகடக்கால தீனைவுகளைத் திரைப்படம் போல் கண்குன் விறுத்தியது.

* * *

சிவராமவிங்கம் கடையொன்றில் தனக்குக்கிடைக்கும் சொற்ப சம்பளத்தைக் கொண்டு கணவனை இழந்த சுகோதரியையும் இருபெண்பின்னையும் பேணிவந்தார். மரணத்தின் போது மைத்துணர்க்குக் கொடுத்த வாங்கைக் காப்பாற்றவற்றும், தனது சம்பளத்தையும் யோசித்துச் சம்சாரபந்தத்தில் ஈடுபடுவதில்லை யென்ற முடிவு கொண்டார். பத்து வருடங்கள் பறங்

தோடின. சுகோதரியும் திரும்பிவராமுடியாத இடத்திற்குப் பயணமானான். அக்காளின் மக்களைப் பாதுகாத்து மணாம் முடித்து வைத்தார். வயதும் நாற்பதுக்கு மேலாகி விட்டது.

சிவராமவிங்கம் வேலை செய்து வந்த முதலாளி குப்பிரமணியம்பின்னை ஒரு பிரபலவர்த்தார். அவரிடம் பதி ஜெங்குந்துக்கு மேற்பட்ட வேலையாட்கள் இருந்தார். யாவரும் சிவராமவிங்கமே முதலாளி என்று சினைக்கும்படி, சிவராமவிங்கம் வியாபாரத்தைப் பொறுப்பேற்று உடத்தினார்.

குப்பிரமணியம்பின்னைக்கு இல்லற வாழ்வு இன்பத்தைக் கொடுக்கவில்லை கட்டிய மனைவியைக் காலன் கொண்ட டோட்டுள்ளன. பின்னையென்று சொல்லப்படுக்கிப்புறுக்கூடவில்லை. சிவராமவிங்கத்திடம் பொறுப்புக் கொடுத்தாளன். தொடக்கம் தேவாலயத்ரிசனமும், சமூதத்தொண்டும் போழுது போக்காக விருந்தன.

இந்தியாவிற்கு ஸ்தல யாத்திரைக்குப்போன குப்பிரமணியம்பின்னை ஊர் திரும்பவில்லை. “இன்று வருவார் இன்று வருவார்” என்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் சிவராமவிங்கம். நாட்களை மாதங்கள் விழுங்கின. மாதங்களை வருடங்கள் விழுங்கின. இரண்டு வருடங்கள் கொண்றன. தகவல் ஒன்றும் இல்லை. பத்திரிகைகளில் விளம்பரப்படுத்தியும் பிரயோசனமேற்படவில்லை.

பலாட்களுக்குப் பிறகு இந்து ஆசாங்கத்திட விருந்து பதிவுக்கூடும் ஒன்று வந்தது. உடைத்துப் பார்த்தவர் அதிர்ச்சிப்படைந்தார் முதல்

வாக்கியமே துக்கசமாகாரத்தைத் தெரி வித்தது. ஒரு விதமாகச் சமரளித்துக் கொண்டு மிகுநியை வாசித்தார். கடுத்தில் உள்ளபடி ஆலயத்திறுப்பனிக்கும், அநாதை விடுதிகளுக்கும் பண்ணத்தைப் பகிர்ந்திருந்தார். கப்பிரமணியம்பிள்ளையின் தாராள மளப்பான் மையை வியங்கு கொண்டார். தன் பீது அவர் கொண்டு இருந்தமதிப்பை சினங்கு கண்ணிர் விட்டார். துக்கத்தினால் ஒருகிழமை வியாபாரத்தையே விறுத்தி விட்டார்.

ஊரில் உள்ளவர்கள் பல விதமாகப் பேசிக்கொண்டனர். சிலர் “சிவராமிங்கும் கொடுத்து வைத்தன் அவனுக்கு அதிர்ஷ்டம் அடித்து விட்டது” என்று கூடப் பேசிக்கொண்டார்.

நாள்தோறில் மூதலாளியின் திடீராற்றை மற்றுது கடையைத் திறந்து வியாபாரம் செய்யத் தொடங்கினார். கப்பிரமணியம்பிள்ளைக்கு உள்ளமதிப்புச் சிவராமிங்குத்திற்கும் கிடைத்து இந்துமாசபைத் தலைவர் பதஞ்சும் அனுதை விடுதிச்சாலையின் மேற்பார்வையாளர் பதவியும், இன்னும் இவை போன்றபல ஸ்தாபனங்களின் பதவி ஞாம் அவரைச் சர்வாடங்கள். பேரும் புகழும் கிடைத்தன.

முத்தையா சிவராமிங்குத்தின் கம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானவன், கப்பிரமணியம்பிள்ளையின் கடைச்சிப்பங்கி களில் ஒருவன். எட்டாம் வகுப்பை எட்டிப்பிடித்தவன். நேர்மையும், நீதியும் பொருங்நியவன், தனது தோந்தக்கடை மாதிரியே சினங்கு வேலை

செய்கின்றவன். கப்பிரமணியத்தின் மறைவிற்குப்பின் அவனுக்குத் தனது இடத்தைக் கொடுத்தார் சிவராமலிங்கம். தன்னைப் போல் தனிக்கட்டையாக விடவிரும்பலில்லை. நல்ல பெண்ணைக்கப் பார்த்து விவாகம் செய்து கொடுத்துத்தன் விட்டிலேயேவைத்துக் கொண்டார். முத்தையாவும் யெனையும் சந்தோஷமாக வாழ்க்கை நடத்துவதைக் கண்டதில் மட்டுல்லர் சினங்கும் கொண்டார். வியாபாரிடயமாக வெளியூர் செல்வதும், சிவராயிங்கப் பூல்வாத சமயத்தில்கடையைக் கவனிப்பதும் முத்தையாவின் தொழில்.

ஒருங்கள் நல்லமறை. அரசாங்க உத்தியோகத்தூர் ஒருவரின் பிரிவுபாரத்திற் பிரதான பங்குகொண்டு தருமதினால் சிவராமலிங்கம், மதுபானம் நாற்றம் கொடுத்து, மனிதனுக் கீடுதிருப்பு முடியவில்லை. அன்று பார்த்த பத்தின் சில காட்சிகள் மனதை விட்டகலவில்லை. கால்கள் அவனாமுத்தையனின் அறைப்பக்கம் இழுத்துச் சென்றன. ஏதுவு நிறக்கப்பட்டிருந்தது. மின்சார விசையை அழுத்தினார். முத்தையாயின்மனையின் கிலையைக்கண்டார். படினைவு மிகுமாக செய்து. வெளிச்சும் அணைக்கப்பட்டது. அவர் மனம் போல் இருள்ளடந்தது வீடு.....

இரண்டாவது காட்சிக்குப்போய் விடுதியியை கடப்பன், முதலாளி நலையில் கட்டுடன் படுத்திருப்பதையும் முத்தையன் மனைவி விசிறியால் விசிறிக் கொண்டிருப்பதையும் கண்டு “ஐபோ” என்று அலறிவிட்டான். பதை பதைத்தான்.

“ஆயாவுக்கு என்ன அம்மா?” என்றுகேட்டாள்சிவராமலிங்கத்திற்குப் பயம். ஏதாவது சொல்லிவிடுவானோ என்று எக்கிண் கொண்டிருந்தார், வேதனையும் கூடிற்று. சகபாடும் தின்டீட்டமாயிருந்து. தனது செய்கை கை எப்படி வெளியிலே சொல்ல முடியும்? “ஆயா மயக்கம் வந்து விழுந்துவிட்டார்” என்று கூறினான். சிவராமலிங்கத்திற்கு வேதனை முழு வதும் குறைக்கத்து போன்ற உணர்ச்சி.

சுப்பன் குதிக்கால் தொடையில் படைகிடுவன். பக்கத்தில் உள்ள டாக்டரிடம் முறையிட்டான் சிவராமலிங்கம் பின்னை என்ற சொல்லிக் கேட்டவடனே, உடைகளையும் அணியாமல் மஞ்சுநுப்பையுடன் புறப்பட்டு வந்தார். மஞ்சு கட்டிச் சென்றார். இரண்டு மூன்று நாட்களில் காயம் ஆறிவிட்டது. ஆனால் அந்த வடுமாத்திரம் அபியவேயில்லை.

சிலைக்கண்ணுடியில் தனது வடு வைப்பார்த்த நேரம் தொடக்கம் மன நிம்மதியில்லை. வடு அவரைப் பார்த்து” சிவராமலிங்கம் நீ ஒரு மனிதனு? உன்னை இந்த ஊரில் உள்ள வர்கள் யாவரும் ஏத்திப் போற்று கின்றார்கள். நீயே சொல். உண்மையில் நீ ஒழுக்கமுள்ளவனு? என்னைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் உணக்குள்ளன என்னும் வருவின்றது? உனது மிகுங் உணர்ச்சியின் பிரதிபலிப்பாக நான் இருக்கின்றேன். நீ இன்று நல்லொழுக்கமகாநாட்டிற்குத் தலைமௌதாங்கப் போகின்றும் உள்க்கு வெட்கமில்லையா?” என்று கேட்பது போன்றிருந்தது.

“ஜபோ நான் துரோகி. என்னைப் போன்றவர்களை இளைத்துத் தானே இரண்டாயிரம் வருடங்களுக்கு முன் வள்ளுவர் பெருமான் “மனத்து மாசக மாண்டார் நீராட மறைங்தொழுமாங்கதர் பலர்” என்று கூறிப்போன தார். உலகில் நல்லவர்கள் என்று மதிக்கப்படுகின்றவர்கள் எல்லோரும் என்னைப் போன்றவர்களா? இல்லை என்னைக் கொண்டு மற்றவர்களை அளவிடுதல் தவறு. இன்று நான் நல்லொழுக்க மகாநாட்டுக்குத் தலைமை தாங்கப் போகின்றேன். இதற்கு நான் தகுதியில்லை. எனது மறைங்க ஒழுக்கத்தை மற்றவர்கள் அறிந்தால் காறி உழிந்வார்கள்” என்று மனச்சாட்சி இடுத்துரைத்தது.

மகாநாடு நடைபெற்றது. வரவேற் புரை கூறியவர்களும், மற்றையோரும் தன்னைப் புகழ்ந்ததை வெறுத்தார். இப்படித்தானே உலகம் என்று தனக் குள்ளே எண்ணிக்கொண்டார். ஏழாற்றுப் போக்குச் சித்திரவதை செய்தது. மற்றவர்கள் தன்னை நன்றாக அறியவில்லை என்று சிரித்துக் கொண்டு ஒருவிதமாகக் கூட்டத்தை நடத்தி முடித்தார்.

மனப்பாரத்தை அவரால் தாங்க முடியவில்லை. மெல்லநடந்து வீட்டையடைந்தார். பேளையை எடுத்து

“நான் ஏழாற்றுக்காரன், என்கே நான் செய்த தவறு ஒன்று என்னைச் சித்திரவதை செய்கின்றது. என் உடைமைகள் யாவும் முத்தையனுக்குச் சொந்தம். நிம்மதியைத் தேடி நான் எங்கோ செல்கின்றேன். எவரும் என்னைத் தேடவேண்டாம்”

அதற்குப் பிறகு சிவராமலிங்கத்தை எவருமே காணவில்லை.

தொடர் கதை.

திரும்ந்த கதை

நூல்லூர் வேவன் கல்லூரி யில் சந்திரன் ஓர் ஆசிரியன்; சுகுமா ஓர் ஆசிரியை. சுகுமா சந்திரனுக்கு வலை விரிக்கிறார். சந்திரன், 'மீனு வைத் தவீர் வேறுயாரையும் ஏறிட இம் நோக்கேன்' என்கிறார். தோல் விகண்ட சுகுமா, பழிவாங்கும் என்னத்தில், சந்திரன் தன்னைப் பலாத்காரம் செய்ததாகக் கதை கட்டி விடுகிறார். மறுநாளைக்குப் பாடசாலை அதிபர் பகிறுங்கக் கூட்டத்தில் தன்னை விசாரணை செய்யப்போகிறார் என்பதை அறிந்து வெம்புகிறார், வேதனைப்படுகிறார்.

யாழ்ப்பாணத்தில் நடேசபிள்ளை என்பவரின் மகன் சந்திரன். சந்திரன் வளர்ந்து படித்து ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலைக்குப் போகிறார். அவனுடைய பெரிய தகப்பனான நாராயணரின் மகன் வாணியும் கூடப்போகிறார். கலாசாலையில் ஒருநாள்
சந்திரனே சிறுவயதில் மண்விடுகட்டி விளையாடிப் பிரிந்துபோன மீலு என்பவளைப்பறுவெங்கையாகக்கொண்டு வந்து சந்திரனுக்கு அறிமுகப்படுத்துகிறார்வாணி. பிரமித்துப் போனான் சந்திரன். இனி.....?

3. முதற்கடிதம்

ஞந்திரனுடைய இடுப்பைப் பிடி தந் வண்ணம்ரயில் வினோயாட்டு வினோயாடிய சிறுமி மீனு ஒரு குஞ்சுப் பாவாடையும் சட்டையும் அணிந்தபடி அவனுடைய இதய அரங்கிலே ஒரு ஆட்டம் ஆடியிட்டுப் போனால். சந்திரன் சிந்தனைச் சேற்றிலே புதையுண்டு கிடந்த அந்தப்பழைய நிகழ்ச்சிகளை ஒரு கணம் வினைவு படுத்திப் பார்த்துவிட்டு மீனுவைக் கூர்ந்து நோக்கினான்.

அவனுடைய முதற்தில் காணப்படும் கவரும் சக்தியைத்தான் காங் தம்-கவர்ச்சி-வசீகாம் என்றெல்லாம் பெயர் வைத்து அழைக்கினார்க்களோ? எஹிச்சம்பழிற உடலுக்கு அந்த வென் பச்சைவர்ணத் துகில் ஒரு தனிச் சோபைதான். கார்மேகம் பேர்ஸ் கருங்கூந்தல்; சமூன்று கழன்று வினாடுக்கு வினாடு.....சே! கணத்துக்க்கணம் ஒவ்வொரு கதை பேசும் அந்த இரு வண்டுகள் அப்பப்பா! பருவம் என்னும் சிறப்பு இந்தத் தங்கச்சிலைக்கு இத்தனை மேறு கூட்டி விட்டானே.....!"

"இவர் சந்திரன், என் அண்ணு" என்று, வானி தொடர்ந்த பொழுது சிமிர்ந்து ஒயிலாக ஒரு பார்வையை அள்ளி விசினான் மீனு. அந்தப்பாவை விழிகளினுடாக அவனது இதய த்திற் புகுந்து எதையோ நிருடிக் கொண்டு மீண்டது. ஜயகோ பகற் கொள்ளை!

"என் மீனு உங்களுக்கு என்னை நினைவிருக்கிறதா?" வயது வந்த பெண் களோடு பேசுவதென்றால் சந்திரனுக்கு ஒரே பயம்; அல்லது வெட்டமாயும், இருங்கலாம். பெண்கள் எல்லாம் இன் ரைய நாட்களில் கொள்கிறார்களி ல்லை என்று ஆண்களிடம் சரண் புகுந்து விட்டதா அந்துப் பொல்லாத நாளாம்? ஆனால் இன்று மட்டும் சந்திரனுக்கு அந்தத்துணிவு எப்படி வந்ததோ, கேட்டே விட்டான்!

மீனுவைன் மலர்க்காமொன்று அவள் கண்ணத்தை வருடியது; விழிகள் பல்லாயிரம் வினாக்களைக் கேட்டு விட்டன; "ஆம்" என்று கூறினான். நலைதானே விழிந்தது; கால் வட்டைவிரல் பூயியில் இலங்கைக்குப் புதிய உருவப் படத்தை அமைத்துக் கொண்டிருந்தது.

வாணி தருணமறிந்தோ என்ன வோ மெல்ல நூழி சற்றுத் தூதத்தில் 'வா வா' என்று சிரமசைத்து அழைத்துக் கொண்டிருந்த வாடாயல்விளைச் செடியன்னை நடந்தான்.

"மீனு.....!" என்னுள் சந்திரன்.

".....ம்!" என்றால் மீனு.

"அண்ணு அப்பா எல்லாரும் கொக்கியமா?"

"ம.....!"

"அண்ணுவுக்குக் கல்யாணமாகி விட்டதா?"

"இல்லை... உ-ங-க-ஞ-க-கு...?"

“இந்த அன்னக் காவடிக்கு யார் பெண் கொடுக்கப் போகினார்கள்?”

‘கனுக்’ என்று நமகத்தான் மீனு

“அப்படி யென்னுல் இல்லறத்தை வெறுத்துத் துறவியாகப் போகிறீர்களா?” கேளியாகக் கேட்டாள்.

‘ஆமாம், என்றைக்கோ நான் குடும்பவாழ்வை வெறுத்துவிட்டேன், இந்தத் தமிழ் உபாந்தியாயர் வேலையில் இருந்து நாற்றைம்பது ரூபா சம்பளம் ஏடுத்துக் கொண்டு, போதாக் குறை க்கு ஒரு பெண்ணை வேறு கட்டி ஐந்து வருடத்தல் ஐந்து பிள்ளைகளையும் பெற்று.....கே! என்ன கேவ எமான வரழ்க்கை.....” வெண்டுமென்றே இப்படிக் கூறிவந்த சந்திரன் இந்தானில் நிறுத்தி மீனுவின் முத்தை நோக்கினான். அவன் முகம் இருண்டு வாட்டமடைந்ததைக் காணச் சுகிக்கவல்லை, எனவே தொடர்ந்து, “.....ஆனால் அந்தத் துறவறத்தைக் கட்ட இந்த வியிடத்தில் ‘துறந்து விட டேன். இனி இல்லறம்தான்’ என்று விளம்பினான்.

துயர் முகில் விலகியது
மதி முகம் நோன்றியது.

“மீனு! கேட்கிறேனே என்று கோ பித்துக் கொள்ளக் கூடாது. இவ்வளவு பணம் படைத்த நீங்களேவீல்லாம் ஆசிரியர் தொழிலுக்கு வரலாமா?”

“என், எங்களுக்கெல்லாம் கற பிக்கும் கலை வராதோ?”

“அப்படியல்ல, பெண்களுக்குரிய தொழில் தாதித் தொழில் ஒன்றுதான். அதைத்தவிர குடும்பப் பொறுப்புள்ள

கணவரோ பெற்றுரோ தொழில் பார்க்க முடியாத நிலையில் உள்ள-பெண் கள் விதிவிலக்காக இருக்கட்டும். அவர்கள் வேண்டுமானால் ஆசிரியர் தொழில் என்ன, முடிந்த எதையும் பார்த்துவிட்டுப் போகட்டும். ஆனால் நிங்கள்.....”

“ஆமாம், ராஜேந்திர் வேலைபார் த்துத்தான் உலகம் கெட்டுப் போக மாக்கும்!”

“இல்லை மீனு, இப்படியே ‘நா ஞெநுத்தி நா ஞெநுத்தி’ என்று ஒவ்வொருவரும் எண்ணப்போலும் உலகம் எப்படி உருப்படும்? இன்றைக்கு கட்டிய மனைவியை-பெற்றபின் ணையைக் காப்பாற்ற முடியாமல் எத்தனைபேர் வேலையில்லாமல் தவிக்கிறோர்கள் நேரியுமா?”

“இன்றைக்கு எல்லோரும் படித்துவிட்டுக் கையில் ‘சேட்டியிக்கற்றுடன் அலைகிழுர்கள்; இந்த நிலை ஏன் வராது? பணமுள்ளவன் பரிட்சைகளில் சலபாகத் தேறுகிறுன், ஏழை கொஞ்சம் சிரமத்தின் பேரில் சித்தியடைகிறுன். ஆனால் முடிவு ஒன்றுதான். கைத் தொழில் கமத்தொழிலை யார் கவனிக்கிறார்கள்’”

“அதுமட்டும் வாஸ்தவம்தான் இன்றைக்குத் தோட்டம் செய்ய வேண்டுமென்றால்-இந்த நாளைய பையன்கள் ஸீக்காற்சட்டை மேற்சட்டை கைக் கட்டுகாரம், சப்பாத்து, தொப்பி, இத்தியாதிகளுடன் தான் வயலில் இரங்குவார்கள். இன்னும் ஒரு நாரூண்டுகளுக்குப் பின்னர் எட்டாம் ஒன்பதாம்

வகுப்புக் கல்விப் பத்திரங்களையெல் லாம் (சேட்டிபிக்கற்) கொழுப்பு போன்ற நகரங்களில் 'பேவ்மெண்டில்' போட்டு விலை கூறினாலும் ஆச்சரிய வில்லை?"

சந்திரனின் இந்தச் சீர் திருத்தப் போக்கைக்கண்டு மீண்வால் வியக்காமல் இருக்க முடியவில்லை. உள்ளுரமகிழ்ச்சி வெள்ளாம் பிரவாக்த்துப் பாய்ந்தது.

"ஆமாம், உங்களை ஒன்று கேட்கட்டுமா? என்று மீனு தொடங்கினால்...

"ஓன்றென்ன, ஓராயிரம் வேண்மொனாலும் கேளுங்கள்!"

"நான் ஆசிரியப் பயிற்சிக்கு வந்திருக்கக் கூடாதென்று சற்று மூன்பு வெளுத்துக் கட்டுவீர்களே....."

"ஆமா....." என்று சந்திரன் சிரித்தான்.

"வரவில்லையென்றால் உங்களை யெல்லாம் இப்படிச் சந்தித்திருக்க முடியாதே!" என்று திக்கித் தீண்ணிக் கூறி முடித்தான். அவன் முகமுழு குங்குமச் சிவப்பாக மாறியது. நானாம்?

சந்திரனுக்கு மகிழ்ச்சி பிடிப்படவில்லை. எங்கோ ஆகாயத்தில் தாவிக்குத்துக்கொண்டிருப்பதாக என்னாம்

அவனுடைய இதுயவானாம் இதுகால வரை இருண்டு போய்க் கிடந்தது. அவன் அறிந்திராத-அறியாத அறிய முடியாத அளவுக்கு ஏதோலிருமாயப் போர்வை அவனது இதய மென்னும் வானத்தை மூடி சின்றது. இன்று? முழுமதி திக்குவிஜயம் செய்யக் கிளம்பி வீட்டது. முகிற்கூட்டம் விலகியிட்டது. எங்கும் ஒரே சிலவு அழுதைப் பொழியும் நிலவு.

"மீனு.....! அவன் அழைத்த பாணிதான் ஆசை, அன்பு வாஞ்சை என்ற பல சொற்களை ஏக்காலத்தில் விளக்கக் கூடிய ஒரே வழி.

'என்ன' என்ற பாவளையில் மீனு நிபிர்ந்தான். அந்த நான்கு கருவியிகளும் ஒன்றையொன்று தழுவி..... தழுவி.....

"மீனு!....."

"சந்திர...ன்..."

"மீ...னு...!...நீங்களும் ...இல்லை...நீயும்...என்னை...ம்?" ஒன்று கேட்டான் சந்திரன். அவன் கேட்ட வினாவை அவன் புரிந்து கொண்டிருக்க வேண்டும், ".....ப்!" என்று பவள அதரங்களை அசையாமலே கூறி அன்ன.

"போகலாமா?" என்று கேட்டுக் கொண்டே வாளி அங்கு வந்துசேர்ந்தாள், கிராமப்புறத்து நாட்டுக்கூத்து உச்சங்கிலை யடையும் போது படுதா அறுந்து விழுந்தமாதிரி.

"போகலாம்" என்று கூறி நடந்தாள் மீனு.

சந்திரன் அன்று படுக்கையில் புரண்டபடி பலவாறு சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தான்.

* * *

கிறிஸ்மஸ் விழுமறை வந்தது "இதென்ன யோசனை இல்லாமல் பயிற்சிக் கலாசாலையை நிர்வாகம் செய்வதா? இந்த அதிபருக்கு சிறிதுகூடச் சிற்றிக்கும் ஆற்றல் இல்லை. நாம் என்ன சிறுகுழந்தைகளா இவ்ருடத்துக்குமுன்னருமறை தா.வருடம்முங்நாற்று அறுபத்தெந்து நாஞ்சும் வகுப்பு நடத்தக்கூடாது?" என்று சந்திரன்-மீனு

உட்பட அந்த ‘வீயாதியால் பிடிக்கப் பட்ட சில ‘நோயாளிகள்’ கருதினர்.

கிறிஸ்மஸ் விடுமுறையில், ஒவ்வொரு நாளையும் ஒவ்வொரு யுகமாகக் குழித்து விட்டுத் தைப்பொங்கலுக்கு மறு நாள் கலாசாலைக்குத் திரும்பினான் சந்திரன். திரும்பியும் ஒரு வாரமாக கிற்று. மீணவைச் சந்திக்கமுடியவில்லை.

இப்பொழுது அவர்கள் இரண்டாவது ஆண்டு மாணவர்கள் இல்லையா? அதனால் தான் பெண்களுக்கு அவர்களுடைய விடுதிச் சாலையில் கொஞ்சம் கெடுபிடி அதிகம்.

இப்படி ஒருவரைச் சந்திக்காமல் சிவிப்பது மீனாவுக்கு எப்படியிருந்ததோ என்னவோ சந்திரனுல் மட்டும் பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. எனவே

சந்திரன் முதன் முறையாக ஒரு கடுதம் தீட்டினான் மீனாவுக்கு.

கனியே, கரும்பே, கற்கண்டே, கற்பகமே-என்று இப்படியாக உள்ள வார்த்தைகளையெல்லாம் ‘வாவழைத்து’ தேர்தல் நடத்தித் தீட்டினான். அஞ்சல் அதில் ஆசை பொங்கியது. அன்பு சொட்டியது.

அட, அந்தப் பாழாய்ப்போன கடுதம் கலாசாலை அதிபர் கையில் கிடைத்தது. “இதே ஊரில் இருந்து கொண்டு மீனாவுக்கு யர் கடுதம் எழுதுப் போகிறார்கள்? என்ற சந்தேகத் தில் கடுத்ததைப் பிரித்துப் படித்தார்

வளரும்

விமர்சனப்போட்டி

சென்ற இதழைப்போலவே இந்த இதழில் வெளியான விதையங்களைப் பற்றிய விமர்சனத்தை யும் வாசகர்களிடமிருந்து எதிர்பார்க்கின்றோம். விருப்பு வெறுப்பு இன்றி நல்ல நிலைமையுடன் எழுதி செய்தம்பர் 5-ம் திகீக்கு மூன்பு அனுப்புக் கிரகரத்திற்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் விமர்சனங்களை எழுதியோர்க்கு ஆறு மாதங்களுக்கிலைச்செல்லவி’ இனுமாக அனுப்பப்படும்.

பைந்துமிழ் வளர்க்கும் புங்கடுதீவு இந்தமிழ் வித்துவானின் தாயகம் ஸ்கங்க வரோதயக் கல்லூரியில் ஆசிரியப் பணிபுரிகின்றார். உணர்ச்சி திடும்பும் கணிதைகள் பல இக்காங்கியக் கணிஞரின் சொத்து.

உள்ளங் திறந்துவிடு

— சி. ஆறுமுகன் —

1. உள்ளங் துடிக்குதடா!—தமிழா!
உடல் நடுங்குதடா!
பள்ளத்தில் வீழ்ந்திருக்குங்-தமிழர்
பாட்டுனை யெண்ணிவிட்டால்
கள்ளங் கருதாகே—தமிழா!
காட்டுன்றன் நெஞ்சந்தனை
தள்ளி விழுத்திவிட்டாய்-தமரைத்
தாழ்த்தி விழுந்து விட்டாய்.
2. தாழ்ந்து பணிந்திறைஞ்சி—நமது
தாய் பெற்ற சேய்கள் சிலர்
வீழ்ந்து கிடஞ்சு நிதம்-தமிழா!
வேஶனை வெள்ளத்திலே
ஆழ்ந்து துடிக்கின்றாரே—தமிழா!
அவரை வாழுவிடு.
வாழ்ந்துவளர்ந்தெழுவாய்-தமிழா!
மதிப்பும் பெற்றிடுவாய்.
3. எந்தனோட்பொறுப்பார்-தமிழா!
என்னில் கொடுமையெலாம்
குத்தி வருத்தாதோ?—அவர்தம்
நெஞ்சங் குழுருதோ?
புத்தி யறிந்துகொண்டால்—தமிழா!
புன்மையைப் போக்கிவிடு
சித்தந் திறந்து வீடு—தமிழா!
செம்மையைச் செய்துவிடு.
4. பேச்சினிற்பேசிடுவாய்-சமத்துவம்
பின்பு மறுத்திடுவாய்
கூச்சல்கள்போட்டுவாய்-தமிழா!
கூட்டங்கள் கூட்டுவாய்
முச்சு விடு முன்னே-தமிழா!
முற்றும் மறந்திடுவாய்
சீச்சி ஈதென்னே?—தமிழா!
செய்கையிற் காட்டுவாய்.
5. தாழ்வும் உயர்வும் ஸ்லாங்-தமிழா!
தகசயில் இல்லையடா
வாழ்வின் உயிரொழுக்கம்-தமிழா
மறந்து போகாதே
வீழும் தமிழினந்தான்-இனியும்
வெற்றுரை சாதி கொண்டால்
வாழும் வழி யறிவாய்-தமிழா
வையத்தில் ஓர் குலமாய்.
6. ஆயிரம் ஆண்களார்யத்-தமிழா!
ஆடிமை ஆக்கி சின்றும்.
தாயில்லாப் பிள்ளைகளோ-தமிழா!
தாழ்த்தப் பட்டவர்தாம்?
வாழில்லாமக்களைப்போல்-இனியும்
வாழுவும் என்னுவரோ?
இயுமாறிக் கொடுமை-தமிழா!
உள்ளங் திறந்துவிடு.

விமர்சனப்போட்டி,

வாசகர்கள் பலர் விமர்சனங்களை அனுப்பியிருக்கின்றார்கள். ஆனால் விமர்சன இலக்கணத்திற்கு அமைய எழுதப்பட்டவை மிகக்கறைவு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட விமர்சனத்தின் சில பதிகளை இங்கே வெளியிடுகின்றோம். போட்டியில் பந்துபற்றிய அணைவர்க்கும் நன்றி.(ஆ-ஏ)

சென்ற இதழ்

‘என் படைத்தாய்?’ என்று இறைவனையே கேட்கும் எழிலரசி மஞ்சளாவைப்படைத்த கதாகிரியர் ‘கிற்ண’ வெறும் வார்த்தையலன் காரங்களில் காட்டியிருக்கும் கவன ததை-திறமையை, கலையின் கருவை வலுப்படுத்துவதிலே காட்டியிருந்தால் எவ்வளவு அழுகாக அமைந்திருக்கும் அந்தக் கதை?

‘நாழையடி சபாரத்தினம்’ தனது ‘குறை தீர்ந்தது’ கதையின்மூலம் அவரது எழுத்தில் மயங்கியிருந்த எத்தனையோ ரசிகர்களை ஏபாற்றி சிட்டார். அவரது எழுத்தின் தரத்தை எட்டியும் பார்க்கவில்லை அந்தக் கதை.

‘நேயர்கள் கருத்து’ பகுதி ஈரவேற்கத் தக்கது.

‘வரத’ரின் ‘புலவர் நினைவு’ ரத்தினச் சுறுக்கமான கட்டுரை. பெரியவர்’களுக்கு நல்ல சாட்டையை கொடுக்கிறார் அவர்.

‘புதுமைப்பித்தன்’, மாசுடை மங்கையா?’ நல்ல கருத்துக்கள் காண்ட நல்லகட்டுரைகள்.

‘காளிதரிசனம்’ பெற்ற ‘நாவேந்தன். பாரதிபரம்பரை எழுத்திலும் உண்டு என்று நிருப்பிக்கின்றார். நீண்ட யாண்டு வாழியவே’, ‘கலீச்சிகல்வி வாழ்க்’, ‘அன்னையின் ஆவல்’, காளிதரிசனம்—அப்பெரா! இத்தனை களைத்தகள் அவசியமா?

ஓவ்வொரு எழுத்தாளரின் படைப்புக்களுடன் அவ்வெழுத்தாளரையும் அறிமுகப்படுத்துவது புதுமையான முயற்சி.

‘வளரும் எழுத்தாளர் பகுதி’ இளம் எழுத்தாளர்களை வளர்க்கட்டும்; இளம் எழுத்தாளர்கள் கலீச்சிகல்வியை வளர்க்கட்டும்; கலீச்சிகல்வி கண்ணித்துமிழை வளர்க்கட்டும்.

புத்தக விமர்சனம்—பயன்தரும் அங்கம். சினிமாப்பகுதி-சுனவயான பகுதி. சினிமாப்பகுதியில்லாத தமிழ்ப்பத்திரிகையை இந்தக் காலத்தில் காண்பது அழுவும்தான்— கலீச்சிகல்வியும் அதற்கு விதிவிலக்கல்லும்.

‘இருபதாம் நாற்றுண்டுத் தமிழ் இலக்கிய உலகம் இரண்டு பெரிய புரட்சிகளைக்கண்டிருக்கிறது’ என்று நறிப்பிடுகிறோர் ‘எழுத்துச் சோழ’ தனது புதுமைப்பித்தன்கட்டுரையில், தினால் எழுத்து இலக்கிய உலகம் இப்போது ஒரு பெரிய புரட்சியைக் கண்டிருக்கிறது-கலீச்சௌல்லி வெளி வந்ததன்மூலம்.

என்ன இருந்தாலும் முழுக்க முழுக்க ஈழத்துப் பேரை மன்னர் களின் படைப்புக்களையே தாங்கி வரும் ஒரு பத்திரிகையைப் பார்க்கும் போது உள்ளம் அள்ளத்தான் செய்கிறது.

இவ்வளவும் சொல்லிவிட்டே என்னவா? பத்திரிகையின் விலையைப் பற்றியும் ஒரு வார்த்தை, முப்பத் தைந்து சதம் சத்து அதிகம் என்று கண்பர் ஒருவர் குறைப்பட்டார். ‘தேவன்’ குறிப்பிட்டது போல் அட்சரலட்சம் கொடுத்துத் தமிழ்வளர்த் தவர்களின் வழித்தோன்றல்களை வரா நாம்? இது என்ன அதிகமாய்ப் போய்விட்டது எமக்கு.

* * *

எம் எஸ்.கனரத்தினம் குப்பிமுன்

அன்பு.

அன்பு சாந்தமயமானது. எல்லோருக்கும் நல்லதையே தருவது. ஒருவருக்கும் தீங்கினை உண்ணுத்து. அது விளையாடும் கீர்மை நிறைந்த பொன்மயமான ஒளி—ஒவேதிதா

பிருந்தாவனத்தில் வாழுங்க இடைப்பிள்ளைகள் ஜூப மும் தியானமும் செய்தா நீ கிருஷ்ணனை அடைந்தார்கள்? இன்பப்பரவசமாகிய அங்கினுலையே அவனை உணர்ந்தார்கள்.—சாரதாமணிதேவி

அன்பு நிறைந்த நெஞ்சமே இனைத்திலும் இன்றிய வையாதது.—ஞானி.

அனுப்பியவர்: நன்னார்: த. புவனேஸ்வரி.

அன்பிலார் எல்லாம் தமக்குரியர்

அன்புடையார் என்பும் உரியர் பிறர்க்கு—வள்ளுவர் அன்பாகிய அக்கினியின் எவ்வளவு கடினமான இருதயமும் இனக்கியே திரும்

—மகாத்மா

அன்புசர்வலோக சஞ்சினி—ராஜாஸ்ஸி

அடுத்த இதழிற்குரிய பொருள்: அழிவு

5-9-58க்கு முன் அனுப்புக.

அறிவரங்கம்

மாணவர் ஆற்றல் போட்டு எண் 1.
விடைகள்

1. திருக்குறிள்
2. 'பெண்' என்ற நாவல்
3. சோ, சிவபாதசுந்தரம்
4. சம்பூர்ண ஹரிச்சந்திரா
5. எதிர்வீரசிங்கம்
6. வைகை
7. 'இராமன்ஸ் எவ்வெக்ற்' என்ற விஞ்ஞான உள்ள மையைக் கண்டு பிடித்தபடியால்
8. புறநாநாறு என்றநூலில்
9. லியோனடோ டா வின்சி
10. சேர். ஹியு புட்

பத்துக் கேள்விகளுக்கும் சரியான விடைகளை எவருமே அனுப்ப வில்லை. ஒரு பிழையுடன் அனுப்பிய இருவர்க்கு முதலாம், இரண்டாம் பரிசுகளும், இரண்டு பிழைகளுடன் அனுப்பிய ஒருவர்க்கு மூன்றாம் பரிசும் வழங்கப்படுகின்றன.

முதலாம் பரிசு

செல்வி. சி. யோகம்,
யருத்தித்துறை வீதி,
நல்லூர்ச் சந்தை,
யாழ்ப்பாணம்.

இரண்டாம் பரிசு

செல்வன். செ. கதிர்காமாதன்
(கதிரொனி)
எச். எஸ். சி. - பிரெப்,
விக்னேஸ்வரக் கல்லூரி,
கரவெட்டி,

மூன்றாவது பரிசு

செல்வி. ஜெ. அப்பாக்குட்டி
டெவில் தெற்கு,
சுண்ணாகம்.

மாணவர் ஆற்றல் போட்டு எண் 2.

கல்லூரிகள் பாடசாலைகளில் படிக்கும் மாணவ மாணவி கள் அனைவரும் இதில் பங்கு பற்றலாம். விடைகளை வெள் ணாத்தாளில், மையால் எழுதிக் கீழேயுள்ள முகவரியை பெட்டு ஒட்டி செப்டம்பர் 5-ந் திங்கிள்குமுன் அனுப்பவேண்டும்.

1. திருக்குறளுக்கு உரை எழுதியோர் பலர். யாருடைய உரை சிறந்ததாக மதிக்கப்படுகிறது?
2. “மாலைக்கு மாலை” என்றகவிதை நூலை இயற்றியவர்யார்?
3. சுவாமி சிபுலானந்தர் எங்கே பிறந்தார்?
4. ‘பலசாதி வாசல்’ என்று இந்திய சரித்திரத்தில் பெயர் பெற்றது எது?
5. ‘பெனிசிலின்’ என்ற மருந்தைக் கண்டுபிடித்தவர் யார்?
6. பட்ட முதலாளியாகவும், சிநந்த நடிகராகவும், பிரபலவீஜை வித்துவானுகவும்சினங்கும்தென்னிந்தியாக்கத்திரம்யார்?
7. சமீபத்தில் ஆங்கிலப் பிரபுக்கள் சபையில் நடந்த முக்கிய மாற்றம் யாது?
8. ஜக்கிய அமெரிக்காவில் தற்போது எத்தனை மாதாணங்கள் உள்ளன?
9. “ஜோப்பாக் கண்டத்தின்” நோயாளி யார்?
10. அண்மையில் விம்பிள்டனில் நடைபெற்ற டெண்னில் போட்டியில் வெற்றி பெற்ற வீரன் யார்?

.....இங்கே வெட்டுக

ஜோதி வாத்தியார்

மே. / பா. கலைச்சேல்வி,

காந்தரோடை,

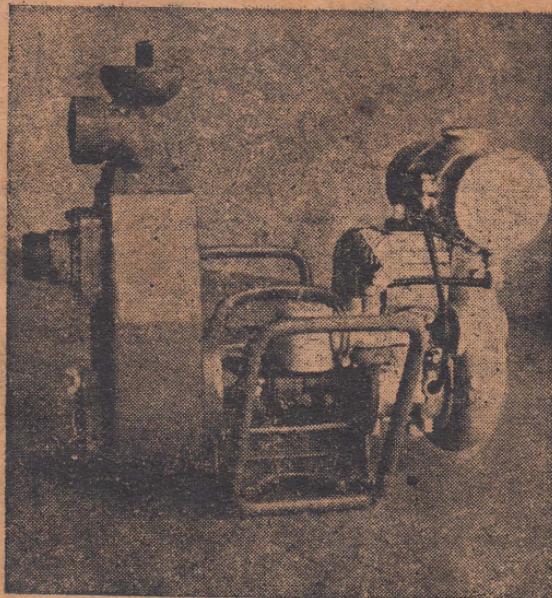
சன்னகம்.

காந்தி கண்டது கைருட்டை; கமக்கார் கண்டது “வெற்றிமேபில்”

கு
றை
ந
த
விலை

கலைக்
ாட
தியில்

நிறைங்
த
உழைப்
ு

மெடல்
பெற்
நது

ஜௌர்மனிலிருந்து கமத்தொழிலாளர் வசதி குறித்து வந்தது.
இத்தண்ணீர்ப்பம்

சி. க. செட்டியார்-
சுப்பிரமணிய ஆச்சிரமம்
அளவெட்டு.

வெற்றிமணி

சிறுவர் மாத இதழ்

கதைகள், கட்டுரைகள், கவிதை அரங்கம், பேரை நண்பர் சங்கம், மாணவர் மன்றம், மகளிர் பகுதி, நேயர் குரல், மணியும் ஒசையும், அறிவுப்போட்டி, இன் னும் பல அடங்கியது.

தனிப்பிரதி: 15 சதம் வருடச்சந்தா: 2ரூபா 50சதம்

வெற்றிமணி

புண்டுலோயா.

இலங்கை.

சென்றதிதழில் 'சிற்பி' 'ஏழுதிய' டன் படைத்தாய்' ஓன்று, கதைவாசகர் களிடையே பல வித உணர்ச்சிகளைக் களரி விட்டது. கதையைப் பற்றிப் 'பல' கஷதங்கள் வந்துள்ளன. கொழும்பிலிருந்து சிவம் ஏன்பவர் தூராயகித் தமுதிய பதிலை மகிழ்ச்சியுடன் தநகின்றேம்.

எமாற்றுக்காரி!

பலவாசகர்களுடையகண்களில் மன்னைத் தூவிவிட்டு, எனக்கு மட்டும் ஒரு குத்தத்தைப் பகிரங்கமாக எழுதிவிட்டாய், உனக்குள்ள அசட்டுத் துணிச்சலில் இதுமட்டுமென்ன, இன்னும் எத்தனையோ செய்வாய்.

நீ இரண்டு திட்டங்களை வகுத்தாய். ஒன்று: என்னை எமாற்றவேண்டுமென்பது; எமாற்றவிட்டாய்! இரண்டு என்னை அவமானப்படுத்த வேண்டுமென்பது; அதையும் செய்து விட்டாய். அப்படியல்லாமல் உண்மையிலேயே நீ உனது உள்ளக்குழுறலை எழுதியிருக்கால், உனது இயற் பெயரையும் ஒழித்து மஞ்சளா என்று எழுதியது போல எனது இயற்றுபெயரையும் மறைத்திருப்பாய். அல்லது உனது சொந்தப் பெயரையேகுறிப்பிட்டிருப்பாய். எனது கதைகளைப் படித்துவிட்டு என்னிடத்தில் ஒரு நன்மதிப்புக் கொண்டிருக்கும் வாசகர்களிடையே ஒரு தப்பியிப் பிராயத்தைக் கிணறிவிடுவதற்காக நீ திட்டமிட்டுச் செய்த சதியே இது.

ஆதலால் நானும் உள்ளைச் சந்திக்கு இழுத்துவிடுகிறேன். நீ சொல்லத்தவறிய மிகுந்துக் கதைகளை இங்கு சொல்லிவிடுகிறேன். எங்கள் கதையைப் படித்த வாசகர்கள் ஏன் அரைகுறையாகத் தெரிந்து கொள்ளவேண்

மே? உன் உண்மைப் பெயர் மஞ்சளாவல்ல, சித்திரா..... சித்திரா.....!

நீ உன் கதையைக் கூறி அழுவதற்காக ஆண்டவனுக்குப் பத்திரிகையில் பகிரவுக் குழுமப்பு விட்டிருக்க வேண்டாம். எங்கே ஆண்டவன் இருக்கிறோன் என்று நீ கருதுகிறோயோ அங்கே போய்க் கத்தியிருக்கலாம். அப்பொழுதல்லாம் 'என்னை என் படைத்தாய்?' என்று கேட்காதே. அகிலத்தைப் படைத்தவனே! மக்களில் ஆண்ணன்றும் பெண் என்றும் என் படைத்தாய்? அப்படிப்படைத்த நீ இருவரிடையேயும் அண்பென்றும் காதலென்றும் ஒரு மாயப்பினைப்பை என் படைத்தாய்? அதையும் படைத்த நீ, மனிதனில் உயர்ந்தவன், தாழ்ந்தவன்— அந்தஸ்துள்ளவன், இல்லாதவன் என்ற ஏற்றத் தாழ்வை என் படைத்தாய்?, என்று கேள். என்போன்ற ஏழைகளை வருத்தி வித்தை காட்டும் வீமலனிடம் போய்க் கேள். அப்படி மக்களோ. ஏழை என்றும் செல்வன் என்றும், கோழை என்றும் வீரனென்றும், அழகன் என்றும் அவலட்சனம் என்றும், கூன் என்றும் குருடென்றும், முடமென்றும் செவிடென்றும் வகுத்துப் போட்டு வேடிக்கை காட்டும் காத்தாவிடம் போய்க்கேள் அப்படி.

அன்று நீ மேடையீது ஏறிக்கூட அள் ஆழ்த்துப்பாடினம். அப்பொழுது சீ வினைத்தது போல நான் ஒன்றும் சொக்கிச் சுருண்டு போய் விடவில்லை. இப்படி மேடையேறிப் பாடுவோர் பேசுவோர் பெண்களிடையே குறைவுகொஞ்சம் தட்டுக்கொடுத்தால் முன் குக்கு வந்துவிடுவாய் என்று தான் அப்படிப் பேசினேன். நீ உண்மையிலேயே எனக்கு “முன்னுக்கு” வந்து விட்டாய்.

பின்னர், நீ என்னிடம் நெருங்கிப் பழகியதிலிருந்து உன்னை ஒரு பண்ணினா பெண் என்று மதிப்பிட்டு விட்டேன். அந் தவணை மதிப்பிட்டினால் தான் உண்ணேடு உயிர்விட்டுப் பழக ஆரம்பித்தேன். ஆனால் இப்பொழுதுதான் உண்ணுடைய கயரூபம் தெரிகிறது. நீ ஒரு கயநவக்காரி, சதிகாரி, வஞ்சகி, எமாற்றுக்காரி... ... உன்னைப் போல ஒரு பத்துப் பேர் சேர்ந்தாற்போல இங்ஙாட்டில் இருங்கு விட்டால் ஆண்களைல்லாம் காலியுடேத்துக் காளகம் செல்லவேண்டும். மற்றைய பெண்களைல்லாம் ஆற்றையே குளத்தையோ பார்க்க வேண்டும். மாண்புமிக்க மாதர் குலத்தை யாக படுத்தத்தோன்றிய அவமாளச்சின்னம் டி! ஏழையாகவே பிறந்து ஏழையாகவே வாழ்பவனுடனும், செல்வனுக்கப் பிறந்து செல்வனுக்கவே வாழ்பவனுடனுடனும், ஓரளவு குணமறிந்து காலந்தன்னிலிடலாம். ஆனால் செல்வராகப் பிறந்து ஏழையாகி விட்டவர்களுடனும் ஏழையாகப் பிறந்து செல்வராகி விட்டவர்களுடனும்வாழ்வேழுமிழ்யாது ஏனென்றாலும் அவர்களுடையபிறந்தாலத்தை

யகுணம்பின்தியகாலத்திலிருப்பதில்லை இவற்றில் கடைசித்தாத்தைச் சேர்ந்த உன்னிடம் மட்டும் நான் எப்படி நல்ல குணத்தை எதிர்பார்க்கமுடியும்? திடீர்ப் பணக்காரியாகிவிட்ட நீ, அன்று எட்டுப் பேரோடு ஒரு குட்டிச் சுவராகப் பிறந்த கதையை மறந்து விட்டிருப்பாய். உன் ஒருத்தியைப் பெறப்போய் ஊன் இல்லாமல், உறக்கமில்லாமல் ஒய்வில்லாமல் வாடிய உன் நாய்யணி கடையைப் போட்ட பரிதாபக் கதையை மறந்து விட்டிருப்பாய். ஏன், ஏழைகளையே-ஏழைகளின் இதயங்களையே மறந்து விட்டிருப்பாய், விரைங்நோடும் கார் உண்டு; விழுந்து படுக்கப் பட்டு மேத்தையுண்டு; வேளாவேளைக்குப் பால் உண்டு, பழுசமுண்டு. இன்னும் ஒன்று தேவைப்பட்டது உன்க்கு.

அரிச்சங்கிளன், சாவித்திரி போன்ற நாடகங்களைக் கிராமப்புறங்களில் நடிக்கும் போது முன் அரிச்சங்கிளன், பின் அரிச்சங்கிளன்-முன் கத்தியவான், பின் கத்தியவான் என்று இரண்டு இரண்டு பேர் நடிப்பதுண்டல்லவா? அதுபோல உனக்கும் கல்யாணம் ஆகுங்கன பொழுது போக்கிற்கு ஒரு முன் கதாநாயகன் தேவைப்பட்டான். இப்படியான வேடம் பெரும்பாலும் ஏழைகளுக்கே பொருத்தம். அதிலும் அது என் தலையில் விழுந்தது—நான் செய்த பாவும்,

உனக்கும் எனக்கும் ஏற்பட்டது போன்ற தொடர்பைத்தான், நாம் இது காலவரை காதல் என்று சொல்வி வந்தோமாயின், அந்தப்பாழாய்ப்போன காதலின் தலையில் இடிவிழட்டும்; முன்

பொருமுறை உள் கடவுளால் ஏரிக் கம்பட்டு அருப்பியாகத் திரியும் காதற் கடவுள் அழியோடு அழிந்து, ஒழிந்து, நாசமாய்ப் போக்டுமே.

‘நான் எழை, ஏழை’ என்று எத் தனியோத்தவை எடுத்துக்காட்டினேன் மரமஞரின் குணமறிந்த நீர்ந்தனைவை இப்படியான தொடர்பை ஏற்படுத்தி விருக்கக்கூடாது. தவறினுயிப்!

நான் எழுதிய கதைகள் அனைத் தையும் தனித்தனியே எடுத்து வியர்களும் செய்தாய். ஒருவனுடைய படைப்பை, அவனுடைய முகத்துக்காக நல்லது என்று கூறுவோரின் முகத் தில் காறியுமிழும் அளவுக்கு இன்னும் எழுத்தாளர்கள்முன்னேறவில்லை. நான் கூட விதிவிலக்கல்ல. உன்னுடைய வர்த்ததை ஜால் மாயக்கயிற்றைப் பிடித்துக் கொண்டு ஆகாயவெளியில் ‘ஸ்ரீ’ என்று தாயியபொழுது உன்னுடைய மாமா தரிசனம் தந்தார்.

‘உந்தப் பரதேசிப் பயவுடன் உனக்கென்ன வேலை’ என்று அன்று உறுமியவர் உனக்கு மாமா. ஆமாம், அவருடைய கண்களுக்கு நான் ஒரு பரதேசிப் பயலாகத்தான் தெரிந்திருப்பேன். உனக்குடாக்டர் சோமுவைக் கல்லானும் செய்துவைக்க எண்ணியிருந்த அவருக்கு நான் ஒரு பரதேசிப்பயலாகத்தான் பட்டிருப்பேன். ம்! அவரைச் சொல்லியென்ன, இன்றைய சமூதாயத்தில் எழுதிப்பிழைப்பவனுக்கு உள்ள மதிப்பு அவ்வளவுதான்.

கரும்பைச் சாகுபடி, செய்வதில் உள்ள சிரமம் தமக்குத் தெரியாது;

தெரியவேண்டாம். விளைந்த கரும்பையங்கிரத்தில் இட்டு என்னென்ன பக்குவும் செய்யப்படுகிறது என்று நமக்குத் தெரியாது; தெரியவேண்டாம் எப்படியோ நமக்கு கற்கண்டு, சினி, சர்க்கரை ஆசியன கிடைத்துவிடுகின்றனவோ இல்லையோ! எழுத்தாளனும் தன் மூளையை கற்பனை யங்கிரத்தில் இட்டு, கசக்கிப் பிறிந்து, பிரசவவே தனைப்பட்டே நல்ல படைப்புகளைப் படைக்கிறேன். ஆனால் அவனுக்குச் சமூகம் தரும் மதிப்பு? இலட்சியம், இலட்சியம் என்று உழைக்கும் எழுத்தாளர்களெல்லாம் ஏக்காலத்தில் தூக்குப் போட்டுக் கொண்டால், ஒரு, வேளை இந்த உதவாக்கரை உலகம் உணருமோ என்னவோ!

தொண்டு, சேவை, பணி என்றெல்லாம் நான் நாட்டுக்குப் படைத்தது மோதும் இனிமேல்நான் கதையே எழுதப்போவதில்லை-ஒரேயொரு கதை யைத் தவிர. அந்த ஒரு கதையையும், நீ படித்தால் உனது கதை என்று சொல்லவேண்டும். நான் படித்தால் எனது கதை என்று சொல்ல வேண்டும்; கற்பனையில் காணும் காதலோடு திருப்தியடையத் தெரியாது அனுபவத்திலும் காண அச்சுத்துணரி வோடு இறங்கும் அப்பாவி எழுத்தாளர்கள் யாராவது படித்தால் தங்கள் கதை என்று சொல்லவேண்டும். அந்தக்கடைசிக் கதையே இந்தக் கதையாகவும் இருக்கலாம். தான் இறநத பின் தன்னைப் பிறர் போற்றவேண்டும் என்ற பேரவாடுடைய யாராவது சந்தர்ப்பவாதி இருந்தால், நான் இங்கு

பின் எனது கடைசிக் கதையைப் பிரபலப்படுத்துவான். அக்கதை எதிர்காலத்தில் ஒரு அபாய அறிவிப்பாக இருக்கலாம்!

உன்து பேரன்புழிக்க மாமா எனக்குப் பாதேசிப்பட்டம் நஞ்சுகளாகித்த தினாத்துக்கு முதல்நாள்; உள்ளையும் கடற்கரைக்கு வரச்சொல்லி விட்டு, அங்கு போயிருந்தேன். மணல் மேட்டில் உட்கார்க்கு கடலை நோக்கி னேன். தூரத்தில் இருந்து ஓர் அலை ஆர்ப்பாரித்துக் கொண்டு வந்தது, இன் மேறு அலை எழுந்து முந்தியதை மோதி மழை வைத்து விட்டு, தான் கர்ச்சித்துக் கொண்டு வந்தது. வேறொன்று இடையிலே தோன்றி அதையும் அடக்கிவிட்டு வந்தது. ஈற்றில் எந்த அலை வந்ததோ, அது பெருமிதத்தோடு கரையைத் தொட்டு விட்டுத் திரும்பிப் போனது. இன்றைய மனிதவாழ்வின் ரகசியம் இதுதான் என்ற தத்துவத்தை விளக்க முயன்றனவோ, என்னவோ

அப்பொழுது சோமு அங்கு வாதான், அவனை எனக்குச் சிறுவயதி விருந்து தெரியும்; கூடிப்படித்தவர்கள் படிப்பு ஒரு திருப்பத்துக்கு வந்ததும் ‘வாழ்க்கை வாழ்வதற்கே’ என்ற மங்கிரத்தை ஜபித்தவண்ணம் டாக்டருக்குப் படிக்கப்போய் விட்டான்; மனிதனுக்கிட்டான். நன் சமுக்கேவைக்காகப் பேனுவைத் தூக்கிக் கொண்டு கற்பனைக் கடவில் குதித்துத் தின்டாடுகிறேன்.

அன்று அவன் என்னைப்பற்றி விசாரித்தான். தன்னைப்பற்றி விபரித்தான், உன்னைப்பற்றிக் கூறினான், உன்மாமாவைப்பற்றிக் கூடச் சொன்னான். முட்டாள்! அவன் எத்தனை செலவு செய்து படித்த டாக்டராகவும் இருக்கட்டும். வேண்டுமென்னுல் என் உடலைப் பரிசீலனை செய்து காய்ச்சல் காலாரா பிழத்திருக்கிறது என்று சொல்வான். ஆனால் நான் அவனை நாலுகேள்விகளைக் கேட்டுவிட்டே அவன் மாதைப் பிழத்திருப்பது காதலா கத்தரிக்காயா என்று சொல்லுவேன். ஏனென்னுல் நான்—உன்னால் ஏனாம் செய்யப்பட்டாலும்—ஓர் எழுத்தாளனம்மா!

உள்ளைப் போல ஒழித்து மறைத்துப் பேச எனக்கு வராது. நான் கொஞ்சம் விளக்கமாகவே சொல்லி விடுகிறேன். சோமு,—அதாவது டாக்டர் சோமு—இன்னும் தெளிவாக்கப்போனால், ஸ்ட்சாதிபதி சோமு உள்ளைக் காதலிக்கிறானும். அதற்கு உடந்தையாக இருந்து, கல்யாணம் செய்துதருவேன் என்று கையடித்துக் கொடுத்திருக்கிறாம் உன் மாமா—மனிதரோடு பண்பாக நடந்து கொள்ளத் தெரியாத பணக்காரப் பதர்—பகுத்தறிவைப் பயன் படுத்தத் தெரியாத மனித மிருகம்.

இத்தனை விஷயமும் மனதில் இருந்தபடியால் தான், அன்று உன்னேடு வழக்கத்துக்கு மாருள முறையில் போனேன். ஆனால் நீ சாதாரணமாகத்தான் பதில் தக்காய். அவற்றைக்

கொஞ்சம் வினவுப்படுத்துகிறேன். கேள்.

“சித்திரா, நாமோ இவ்வளவு தூரம் நெருங்கிப் பழுகி விட்டோம். நம்மைப் பிரீத்தால் நமக்கு வாழ்வே இல்லை என்ற அளவுக்குப் பழுகிவிட்டோம். நாளைக்கு உனது மாமா அந்தல்து என்ற கண்ணுடை ஜாடாகப் பார்த்தால்.....?” என்று கேட்டேன்.

“அந்தக் கண்ணுடைக்குத் தான் பொதுநல்சேவை என்ற சுத்தை ஒரு புறம் புரிவிட்டாரே. அவனரப் பார்த்தாலே தெரியவில்லையோ? எவ்வளவு அன்பாகப் பிறருடன் பேசுகிறுர், தங்க மாகி நடந்து கொள்கிறோர். அமைதி யாகப் பழுகுகிறோர்” என்றும் கீ.

“மரத்திலே கனிந்த மாம்பழுத்தை நாமே வைப்படப்பறிந்துப் பார்த்தால் மாகம்மூவின்றி எவ்வளவு அழுகாக இருக்கிறது. அதை அரிந்து சாப்பிட்டால் எத்தனை இனிமையாகவும் சுலையாகவும் இருக்கிறது. ஆனால் சிலசம யங்களில் அதன் விரைவைப் பிளந்து பார்த்தால், அதற்குள் எப்படியோ நுழைந்து வாழும் சிறுவன்குகளைக் காண்கிறோம் அல்லவா?”

“நீங்கள் மாமாவுடன் நெருங்கிப் பழுகாத ஒரே காரணத்தால் இப்படித் தவறுகை எடைபோடுகிறீர்கள். நாளைக்கு எங்கள் வீட்டுக்கு வாருங்கள். மாமா வை சேர்யாக அறிமுகப்படுத்திவைக்கிறேன். அப்பறம், அவர் உங்களுக்குச் செய்யும் ராஜோபசாத்தைக் கண்டு தினாறப் போகிறீர்கள்”

ஒரு தீர்க்கதறிகிதான்டியர்மா மறுநாள் தினாறித்தானே போனேன், ராஜோபசார ராஜோபசாரம்.

உனது கோலொத்த கொங்கைகளை, பால் போன்ற எயிறுகளை, பல எம் போல் உதடுகளை, பட்டுப்போன்ற கண்ணங்களைக் கண்டு கிறங்கிப் போயிருந்த எனக்கு, உன்னுடைய அழைப்பு மேலும் போதையை ஊட்டிற்று என்னிட்டுவியை சேர்மின்றி அந்தாந்தில் தாவிப்பறந்து உன்னுடைய வீட்டுக்கு வந்ததும், அவமானப்பட்டுவெளியேறியதும் தான் அந்த அழைப்பின் எதிரொலி. ஆமாம், சித்திரா, சத்யமாகக் கண்ணீர் மல்க சொல்லுகிறேன், என்னைப் போல ஒரு துரப்பாக்கியசாலியை என் கதைகளில் கூடப் படைத்ததில்லை,

சரி, பேரனதெல்லாம் போகட்டும் நீ இதைப்படிக்கும்பொழுதுநாள் இலங்கையிலேயே இருக்க்கமாட்டேன். எங்காவது—ஆயிரம் ஆயிரம் மைல்களுக்கு அப்பால்—உன்னால் நான் முடியாத நேடமுடியாத இடத்திலே இருப்பேன். இனிமேல் நான் அதிகாளைக்கு உயிர்வாழ்வேன் என்ற நம் பிக்கை இல்லை. என்றாலும் ஒருநாள் ‘பூங்குயில் இறந்து விட்டார்’ என்று நீ கேள்விப்பட்டால், ஒரு சொட்டுக் கண்ணீர்கடச் சிந்தக் கூடாது. உனக்கு எங்கிருந்துவரும் கண்ணீர்? ‘கனியன் தொலைந்தது’ என்று என்னைய் வைத்து நோடு. அப்பொழுது தான் என் ஆத்மா சாந்தியடையும்.

எனின ஏமாற்றியது போல
சோழவையும் ஏமாற்றிவிடாதே. பாவம்
கள்ளங்கபடமில்லாதவன். உன்னில்
உயிராயே வைத்திருக்கிறோன். அவனை
இ காதலிக்காவிட்டாலும் காலப்போக்

கில் பழகிக் கொள்வாய். இது உன்
க்கு என்ன பிரமாதம், டாக்டர் சோழ
வையே? மணங்து கொள். வாழ்க மண
மக்கள் வாழ்க பல்லான்டு.
வேறென்ன? வருகிறேன்.

வாப்பெற்றேம்

தீபம்

ஆசிரியர்: சு. தியாகராசா
கலையகம், 199, செக்கடித்தெரு,
கொழும்பு.

விலை சதம் 10

ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் இன்னிலை எடுத்துக்
கூறி, இலக்கைப் பத்திரிகைகளே அவர்களை ஆதரிப்பதோ-
ஊக்குவிப்பதோ மிகக்குறைவு என்று, அந்த எழுத்தாளர்களை
வளர்ப்பதில் இலக்கைப் பத்திரிகைகளும்
வானெலி அதிகாரிகளும் முக்கிய பங்கு எடுத்துக்கொள்ள
வேண்டும் என்று வேண்டுகோள் விடுக்கும் “புதுமைப்பிரிய”
எனின் கட்டுரை சிந்தனைக்குரியது.

“பிறநாட்சி நல்லைக்குர் சாத்திரம்” முன்மாதிரியான
ஒரு பகுதி. சிறுகதைகளும், கவிதை, சிறுவர்ப்பகுதிகளும்
இடம் பெறுகின்றன.

“சாத்தி விலவு” என்ற தலையங்கம் முந்போக்கானது.
துணிச்சலோடு கூடிய எழுத்து.

மொத்தத்தில் “தீபம்” ஒரு துணிச்சலான முயற்சி
என்றுதான் கூறவேண்டும். அது சுடர் விடட்டும்.

— ரஸிகன்

பாடிக் களிப்பதெப்போ?

— மணியம் —

யாழிப்பாணத்திலுள்ள ஒரு வியாபார நிலையத்தில் கடமை
யாற்றுகின்றார் மணியம். ஆங்கிலம், தமிழ் இரண்டிலும்
எஸ். எஸ். சி. சித்தியடைந்துள்ளார். ‘பாடிக்களிப்பதெப்போ?
அவரது கண்ணிக் கவிதை.

செந்தயிழின் சுவை யான் — அவளெந்தன்
சிந்தை சிறைக் கிருப்பாள்
எந்தப் பொழுது மெந்தன் — நினைவினால்
ஏங்கித் தவித்திடு வாள்.

அந்திப் பொழுதினிலே — என்னையே
ஆவலாய்க் காத்திருப்பாள்
சந்திக்க நான் தவறின் — அவளைரி
தணல் மெழுகாகிடுவாள்.

எந்தன் வரவு கண்டால் — கண்ணோமுடி
ஏமாற்று வித்தை செய்வாள்
தந்திடு முத்தமென்றால் — அவளைன் ஜீத்
தாவியணைத்திடுவாள்

அந்தப் பரீட்சையிலே — அவனுமே
ஆங்கிலப் பாடத்திலே
எந்தன் நினைவினாலே — சித்தியை
எய்தத் தவறி சிட்டாள்,

பரீட்சையும் முடிவுதெப்போ? — அத்தானைப்
பக்கத்தில் ஏருவுதெப்போ?
படுக்கை அறைதனிலே — இருவரும்
பாடிக் களிப்ப தெப்போ?

வளரும் எழுத்தாளர் 3.

சோழவின் ‘செய்யதி’

செல்வி. இ. அபிமன்னி சிங்கம்

தமிழர்வரம் மிக்க செல்வி அபிமன்னிச்கம் உடுமிலைச்சேர்ந்தவர் ஹர் ஆசிரியை. கிக்கதை அவற்றைய முதல் முயற்சி.

சோழ முவைப் பாடசாலையில் தெரியாதவர்கள் ஒருவரும் இல்லை. அவன் தனது அழிஞால் பிறரைக் கவரவில்லை. சுறுசுறுப்பும், சினொயாட்டுகளில் விருப்பும், படிப்பில் கெட்டுக்காரத்தனமும் சிறந்த அறிவுமே அவனுக்கு அழைக்க கொடுத்தன. விஞ்ஞான உலகத்திலே தானும் ஒரு திறிய இடத்தை எடுக்கவேண்டுமென்பதே அவன் விருப்பம் ‘மாடம் கூரி’ பேக்கூரியைக் கண்டு பிடித்தார், சேர் ஜஸாக் சியுட்டன் ‘புவியிர்ப்’பைக்கண்டுபிடித்தார், கவிவியோ ‘தொலைதூரக் கண்ணாலோ’யைக் கண்டுபிடித்தார். அவர்களைப்போல் நானும் எதையாவது கண்டுபிடித்தால் என்ன?’ என்பது அவன் என்னம்.

ஆவணி மாதத் தேர்தல் நெருங்கிக்கொண்டிருந்தது. இம்முறை முதலாம் ‘தீவிஸ்னில்’ சித்திளய்த வேண்டுமெனப் பழந்தான். கையிலே ஒவியியல், ஒளியியல், கேத்திரகணிதம் ஆகிய சில புத்தகங்களுடன் பிற்பகல் தனது வீட்டுத் தோட்டத்திலுள்ள கொட்டிலை நோக்கி நடந்தான். தின்னையிலே புத்தகங்களைத் ‘தொப்’ எனப்போட்டான். நானும் குப்பற்பப்படுத்துக்கொண்டான். ஒவ்வொரு புத்தகமும் வலது

கையிலிருந்து இடதுகைக்கு மாறிப் பின் தனியிலே கென்று நின்றது. இடையிலே அகப்பட்ட செய்தித்தான் அவன் கவனத்தைக் கவர்ந்தது. அமெரிக்காவின் செய்மதி இன்று சந்திரமண்டலத்தை அடைந்துவிடும் எனக் கொட்டை எழுத்துக்களில் அரசுகிக்கப்பட்டிருந்தது.

இவைகளைப் பாடுத்தும் சோழ முக்கிகும் பரிசை நினைவு ஒடுமறைந்தது. காலைநிட்டு கிழீர்ந்து படுத்துக் கொண்டான். குரியன், கிழக்கே உதயமாகிக்கொண்டிருந்த சந்திரனுக்குத் தனது வணக்கத்தைச் சொலுத்தி, அவளிடம் தனது வேலையையும் ஒப்படைத்துச் சென்று விட்டான். பூரண சந்திரனும் இனியான் ரோகினியுடன் நீலகிட்டலினிடையே பவள்கொண்டிருந்தான், சோழவுக்கு, சந்திரன் பூரியை நோக்கி வருவதாகவே தோன்றியது. கண்ணைப்பறிக்கும் ஒளியுடன் தனக்குமுன் இறங்கிவரும் வட்ட ஒருவத்தைச் சோழ கண்கொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். ‘அமெரிக்கா அனுப்பிய செய்மதி இன்று இங்கே விழுகிறது போலும்!’ என நினைத்து ஒரு சூதியுடன் எழுந்தான் சோழ, உண்மையிலேயே அது ஒரு செய்மதிதான்!

வளரும் எழுத்தாளர் பகுதி

இப்பகுதி இளைஞர்கள் பலரது வரவேற்றைப் பெற்றிருக்கின்றது என்பதை எண்ணிமகிழ்ச்சின்றோம். எழுத்தாளனின் பேரு உலகத்தையே ஆட்டிப் படைக்கும் சங்கீபெற்றது. புதியதொரு உலகத்தைப் படைக்க வேண்டுமானால், அது எழுத்தாளர்களாற்றுன் முடியும். வ. எ. பகுதி புதிய எழுத்தாளர்களை அறிமுகப்படுத்தும். தானின் ஒரு பக்கத்தில் மையினுள்ளுமிடு கீழேயுள்ள பத்திரகத நிரப்பி போதியளவு தபால் தலைகளுடன் உங்கள் எழுத்தோனி யங்களை அனுப்புக.

வளரும் எழுத்தாளர் பகுதி

பெயர்:-.....

புனீபெயர்:- (எதாவது இருந்தால்).....

முகவரி:-

இந்துடன் நான் அனுப்பும்
என் சொந்தக்கற்பணி என்பதை உறுதிப்படுத்து
கின்றேன்.

திகதி

கையெழுத்து

புதிதாக எதாவது கண்டுபிடிக்க விரும்பிய அவன் இத்தருப்புத்தை கழுவவிடுவானு? ஒரே துள்ளில் செய்மதியின் தைவத் திறந்து உள்ளே சென்றுன். உட்புறம் அறைபோலக் கூட்டியிலித்தது. இருப்பதற்கு வசதி யாக ஒரு கதிரை, பலவகையான உணவுப்பொருட்கள், முன்பக்கத்திலே விகையைக் கூட்டக், குறைக்க உதவும் பல கருவிகள் எல்லாமிருந்தன. சோழ ஒரு விகையை முடிக்கின்ற செய்மதியும் கேல்நோக்கி எழுப்பியது மரங்கள் கண்ணுக்கு மறைந்தன. உயர்மான எவரூஸ்ட் கோரும் மறைந்துவிட்டது. செய்மதி புகைமண்டலத் துக்குள்ளாகச் சென்று கொண்டிருந்தது. மேலே செல்லச் செல்ல அழுத்த வித்தியாசத்தால் அது சிறிது ஆட்டங்கண்டது. சிறிது ஞேத்தில் செய்மதியும் சந்திரை அடைக்கு விஸ்ரது.

தைவத்திற்கு வெளியே வக்த சோழவுக்கு ஒர் அதிகயம் காத்துகின்றது. கையிலே வாவேங்கிய வீரர் இருவர் அவன் பக்கங்களிலே வந்து விள்ளனர். சிறிது தூாத்திலே மூன்று வெள்ளைப் புகவிகள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அழனை புரவியின்மேலே சோழவை ஏற்றியிட்டுத் தாழும் புரவிகளில் தாஷிக்கொண்டனர். அவ்வீரர் பூவுகளும் ஒரு பிரமாண்டமான அரணம் மனைமுன் சென்று விள்ளன.

பல தேவகன்விகைகளும், மந்திரி பிரதானி யாவரும் புடைக்குழு, சந்திரன் சோழவை எதிர்கொண்டு கொலும்பள்டப்பத்திற்கு அழைத்துச் சென்றுன், சந்திரமகாராஜவுக்கு அருவிலே சோழ

வுக்கும் இடம் கிடைத்தது. ‘நடனம் ஆரம்பிக்கட்டும்’ எனக்கட்டனை பிறக்கது. எட்டுத்திக்கிலுமிருந்து பெண்கள் கலங்கை ஒவிக்கத் தானத்திற் கேற்ப நடனமாடுக்கொண்டு வந்தூர் வாத்திய ஒலி செலிக்கு விருந்தாயிற்று நடனம் முடிந்ததும் யாவரும் விருந்தறைக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர். அழனை வேலைப்பாட்டிடன் கூடிய சோன்தட்டுகளிலே பழவகைகளும் தேவாயிர்தமும் சிரப்பப்பட்ட, குந்தன. சோழ அவற்றின் இனியை விலே தன்னை மறந்திருந்தான். விருந்து முடிந்ததும் யாவரும் ஒன்றாகச்சேர்ந்து பலவேறு விஷயங்களைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தனர்.

அப்பொழுது சந்திரமகாராஜா, மந்திரியைப் பார்த்து, ‘மங்கிரி! நீ நயது மண்டலத்தின் வரலாற்றைப் பூராதேவியின் புதல்வனுக்குச் சிறிது உரையும்’ என்க கூறினார். மங்கிரி மதுகேள்வும் சோழவைப் பார்த்து, சோழ! நேங்கள் இச்சந்திர மண்டலத்தைப்பற்றி என்ன அபிப்பிராயம் வைத்திருக்கின்றங்களோ தெரியாது. ‘சந்திரமண்டலத்திலேபுத்த’ பெருமான் ஒரு முயலைவராந்தார்’ என்னும் வரவாறு ‘ஜாதகக் கதை’யில், இருப்பதாகவும், தாய்மார்கள் சிறுபிள்ளைகளுக்கு ‘அங்கே பார் அம்புவியை, அதிலே ஒளவைக்கிழவி கூட்டுகின்றன’ என்னியாட்டுக் காட்டுவதாகவும் நெறுது தூந்மூலம் அறிந்தோம். நஷ்பமுடியாத வேறும் சில கதைகள் உங்கள் நாட்டில் பரவியுள்ளதாகக் கேள்விப்பட்டுளோம்? ஆனால் உண்மை இவையல்ல.

பூமியிலுள்ள பெரிய மலைகளின் போதி இப்படிமே அடர்ந்த கருமையான பகுதி களாக இம் மண்டலத்திற் காட்சியளிக்கின்றன” எனக்கூறிமுடித்தார்.

இவையாவற்றையும் ஆவலுடன் கேட்டுக்கொண்டிருங்க சோழ, தான் வைத்திருங்க, பூமிக்குச் செய்தியனுப்பும் கருவியைத் திருப்பினான்! தான் யார் பக்கத்தில் இருக்கின்றுள்ளபதை மறந்தவனும், “சந்திரமண்டலத்துக்கு வருவதற்குத் தேவையான செய்தி களை விரைவில் தயார்செய்து தகுந்த படையுடன் வருக! சந்திரமாராசாவைக் கொன்று உரம் மண்டலத்தைக் கைப்பற்ற வேண்டும். இதுவே நல்ல தருணம்”, எனச் செய்தி அனுப்பினான். அவன் கூறி முடிப்பதற்கிடையில், இவனைச் சுட்டு எரியுங்கள்! என்னும் கட்டளை எங்கும் எதிரொளித்தது

“படார்” என்கின்ற சந்தம் கானத்தே தொளைத்தது. ‘ஐயோ! தொலைந்தேன்’ என்றார் சோழ. மின்னால் கண்ணை மறைத்தது. சமுத்திரத்திற்குள் தூக்கி ஏறியப்பட்ட சோழ, அலைகள்மத்தியில் சிட்டுத் தத்தவின்தான், அவன் காலில் தற்செயலைக் கீரு கட்டட தடக்கியது.

‘அம்மா’ என்று பெருமுச்சுடன் கண்ணைத் திறந்தான். அவன் அருளை நாய் ‘வைரவர்’ அவன் காலை நக்கிக்கொண்டு சின்றது. வெளியே ஒரே மின்னலும் இடியும். மழை சோ! எனப் பொழிந்து கொண்டிருந்தது. ஒட்டடைக் கூரையிலிருந்து தண்ணீர் கொட்டக்கொண்டிருந்து, திண்ணை பிலே படுத்திருந்த சோழுவைச் சூழ்ந்து ஒரே வெள்ளம் “ஓலியியல்” “ஓளியியல்” யாவும் கடதாசிக் கப்பலாகி வெள்ளத்திலே மிதந்து கொள்ளிருந்தன.

யாழ். தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம்

யாழ்ப்பாணத்தைத் தாயகமாகக் கொண்ட எழுத்தாளர்கள் அணைவரையும் சாதி. மத. அரசியல் வேறுபாடுன்றி ஒன்று சேர்த்து ஆக்க வேலைகள் செய்வதற்காக இச் சங்கம் உருவாக்கப்பட்டது. பழம் பெரும் எழுத்தாளரான “சம்பந்தன்” அவர்கள் சங்கத்தின் தலைவராகப் பணிபுரிகின்றார். சென்னை, திருச்சி, மதுரை ஆகிய இடங்களிலுள்ள எழுத்தாளர் சங்கங்கள் செய்யும் பணிகளையா. த. எ. சங்கமும் செய்ய விரும்புகின்றது. எழுத்தத்துறையில் ஆர்வமுடைய அணைவரும் சங்கத்தில் அங்கத்த வர்களாகச் சேர்வார்களென எதிர்பார்க்கின்றேரும். மலூப் பத்திரங்களை, திரு. த. திருநாவுக்கரசன், செயலாளர் யா. த. எ. சங்கம், மெமோறியல் கண்ணரி, மாணிப்பாய் என்ற முகவரிக்கு எழுதிப் பெற்றுக்கொள்க.

புலவர் பரிசு 1958

சிறந்த கவிதைக்கு ஒரு தங்கப்பதக்கம்!

ஸழநாட்டின் மதிப்பிற்குரியபுலவராகிய வாவியூர் சோமசுந்தரப் புலவரவர்களின் நினைவாக, இக் கவிதைப்போட்டி நடாத்தப்படுகின்றது. வெற்றி பெறும் கவிஞருக்குத் தங்கப் பதக்கம் ஒன்று வழங்கப்படும். பிரபல எழுத்தாளரும் ஆனந்தா அச்சக நிர்வாகியுமாகிய திரு. தி. ச. வரதராசன் அவர்கள் இப்பரிசை வழங்குவார்கள்.

நிபந்தனைகள்

1. போட்டியில் எவ்வும் பங்குபற்றாம்.
2. கவிதைக்குரிய தலைப்பு “புதிய உலகு”.
3. கவிதை 60 வரிகளுக்குக் குறையாது, 120 வரிகளுக்கு மேற்படாது இருக்கவேண்டும். ஆசிரியப்பா, வெண்பா, விருத்தம் முதலிய பாளினங்களாகவோ அல்லது சந்த ஒளசயுடைய கண்ணிகளாகவோ இருக்கலாம்.
4. கவிதைகள் அனுப்ப வேண்டிய கடைசித் திட்டி 31-10-1958.
5. ஐந்து பேர் கொண்ட ஒரு முழு பரிசுக்குரிய கவிதையைத் தேர்ந்தெடுக்கும். அடுத்த இதழில் அவர்களின் பெயர்கள் வெளியிடப்படும்.
6. ‘கலைச்செஸ்லி’ நிர்வாகத்தில் பங்கு கொண்டவர்கள் மட்டும் இப்போட்டியில் பங்குபற்றமுடியாது.

நாகதோடி

— இராஜநாயகன் —

அவள் புன்னகைத்தான்.

அனுவிவிருந்து அசலமாய், ஒன்றி விருந்து அந்தமாயிப் பெருகிக் கொண்டிருக்க கற்பணிக்கு அவன் அடிமையாகி விட்டிருந்தான். அதன் கூடுதலையில், அவன் கண்கள், அவள் நெற்றியிவிட்டிருந்த குங்குமத்துள்ளே அதனுள் ஒளிந்து கொண்ட அந்தச் சிவந்த வடுவினை ஊடுருவிப் பார்த்தன.

சிறியதாய், சக்தி உபாக்களின் நெற்றியில் தோன்றும் குங்குமத் தழும் புபோல, பூரணமாயிப் போவிற்கு அந்த வட்ட 'வடு', அவன் மனக்கணகளில் கைத்தபோது, அவன் சிங்தனை சிறகுத்துப் பறந்தது.

அனுஸும், அவன் பஞ்சப் புள்ளிகளும் பஞ்சகளாகி விட்டிருந்தன. அவளாலில், ஊமையாய், குருடாய், செவிடாய், வெவும் முங்டமாயினின்று கொண்டிருந்தான். அவன், 'அவன்' ஆய் இல்லை.

அவன் அவன் கையைத் தொட்டான்.

அது அவனை அசைக்கவில்லை, ஸ்வப்பனம்-சூழப்திகளுக்கு அப்பால் அவன் ஜூக்கியமாகி விட்டிருந்தான்.

அதிர்ந்துபோன அவள், அவன் பயங்களை இருகைகளாலும் பற்றிக் குலுக்கினால்.

சூழப்தி கலைந்து, ஸ்வப்பனமும் போய்—

"நான் போகவில்லை".

அவன் பேசிய சப்தம் கேட்டது. அவனும் தெரிந்தாள்.

அவளிலும், அவன் தொனியிலும் பின்னந்திருந்த பயங்கரம் அவனை உலுப்பியது. அவன் பிழை அவனுக்கே தெரிகிற விலை.

"நான் போகப் போவதில்லை."

அவன் கைகள் பெட்டிகளைப் பற்றினா.

கூனா....."

இது ரயில்.

மனத்தையும், உடலையும் உதற்க கொண்டு, அவன், "குழந்தை மாதிரிம் சுகமே போய்வா" என்றார்.

"யார் குழந்தை மாதிரி என்று தான் தெரியவில்லை. நீங்கள் தாம்..."

அவன் இடைமறித்து, "இந்தக் குழந்தை மாதிரியா?" என்று அவன் வரித்திறைச் சுட்டிக் காட்டினான்.

அவனை முந்திக்கொண்டு, நானாம் பிறந்து அவன் சிவந்த முகத்தை இன்னுஞ் சிவப்பாக்கிக் களிய வைத்தது.

“கானா உ.....,

மூர்த்தி மேடையிற் குதித்தான்.
யில் மெதுவாக நாள்ந்தது.

அவன் அவனைப் பார்த்தான்.
அவன் மங்கலாய், அலைமங்கலபோல்
தோற்றுகிற அளவுக்கு அவன் கண்
களில் கண்ணிர் திரையிட்டது.

‘மகேஸ்’ கொன்ன ஏதோ அவன்
காதுகளில் விழுந்து சிதறிற்று.

“ஜாக்கிரதையாய்.....”

அவனையும் அவனையும் இன்னும்
இறுகப் பிளைக்கவென்று, அவன
நாய், அவன் வயிற்றில், அவனேரடு
அவளாய் அண்டுக் கிடக்கும் அந்த
‘வித்து’, அவனையும் அவனையும் இன்று
நற்காவிக்காகப் பிரித்து விட்டது.

ரயிலின் சுப்தம் தொலைவிலே
மறைந்த பிறகும், அவனுள்ளே ஏதோ
ஹனையிட்டுக் கொண்டிருந்தது.

அவன் நெற்றியன் சிவந்த வடு,
அவன் மனத்திரையில் ஆயிரம் ஆயிர
ஞாய்த் தோற்றி, அவன் தனிமையைக்
குத்திக்காட்டி, அவனது அழைத்தியைச்
சிதைத்து விளையாடிற்று.

அந்தக் கதை—

அவனது நம்பிக்கையின் ஓர்
அனுவைத்தானும் பெற்றுவிடாத அது,
அந்தக் கதை, அவன் உள்ளத்தைச்
குறையாடி உறுமிக் கொண்டிருந்தது.

அவனை வரிச்து கொள்ள அவன்
நானுக்கவே முன்வந்தபோது, அவன்
பூப்பா, “எங்கள் குடும்பத்திற்கு நாக

தோயும் இருக்கிறது. இது குடும்ப
ரக்கல். இதைப் படித்துப் பார்த்த
பிறகு உங்கள் முடிவைச் சொல்லுவ
கள்” என்று கொடுத்த, அவர் தன்
சொந்தக் கைப்பட எழுதிய அதை
அவன் வாசித்துச் சிரித்து விட்டிருந்தான்.
அந்தக் கதை, இன்று, அவன்
மனக்கணகளின் முன் எழுத்தெழுத்
தாய், வில்லருபத்தில் எழுந்து வின்று,
அவனை நலைத்து, தன்னைத்தானே
சொல்லிக்கொண்டது:

* * *

என் நெற்றிப் பொட்டுக் கொதித்
தது.

கொக்கு ஒன்றைச் சுட்டெரித்த
‘கொங்கணவன்’ பார்வையையே பேர
குக்கிவிடும் அக்கிளி; என் லலாடத்தில்
கடர்சிட்டெளிந்தது.

என் உணர்வுகள் எல்லாம், ஒன்
கீழஞ்சூர்ய உருவிழுந்து, கருகிச் சாம்
பராகிக் கொண்டிருந்தன.

ஒன்பது மல்லர்களின் எதிரில்
ஒருவனுகவே இன்று சமாளிக்கக்கூடிய
என் உடல், இந்தக் கொதிப்பிலே
குறுகி, குலைந்து கொண்டு கிடக்கத்து.

பக்குத்திலே தாதி ஒருத்தி, வீட்டு
லேயே எனக்குப் பணிவிடை செய்ய
சியமிக்கப்பட்டவன், துணியிலே ‘ஓம்
கொலோ’னைத் தோய்த்துத் தோய்த்து
என் நெற்றியிலே இட்டுக்கொண்டிருந்தாள். அது உலர்ந்து ஆயியாக,
அரை மாத்திரை கூட அங்கிலீ.

உலகத்தின் குருமெல்லாம்ஒன்று
திரண்டு, என் உடலின் ஒவ்வொர்
அனுவையும் என் நெற்றிக்கு இழுத்து,

உக்கிரத்தோடு சீத்திவதை செய்து கொண்டிருந்தது.

என் உயிரே என்னைப் பரிதாபத் தோடு பார்க்கிறானிலே.

“அம்மா”

என்குரல் எனக்கே கேட்கவில்லை. தாதி குளிந்து என்னைப் பார்த்தாள்.

அம்மா புலன்களை எல்லாம் ஒடுக்கி, பூஜையில் முழ்கிக் கிடப்பாள். அவனுக்கு நோன்று!

கமலா பக்கத்திலிருந்தால்—

என்வேதனை அத்தனையைும் தத்தம் வாங்கிக் கொண்டிருப்பாள்!

அவள் என் வாழ்வு!

எனக்கு வாழ்வு தந்த என்தாய், என்னை மறந்து, தன்னையும் மறந்து. தனித்த ஒரு சிலையிலே தவங்கிடக்கிறேன்.

என்?

அம்மா என் தவங்கிடக்கிறேன்?

நான் பிறந்த அன்றே மறைந்து விட்ட என் அப்பாவைக் குறித்தா?

சீ, சில வாரங்களுக்கு முன்பு வரை அவள் சர்வசாதாரணமாகத் தானே இருந்தாள்?

சில வாரங்களுக்கு முன்பு கமலாவை அவள் பெற்றுர் வீட்டுக்கு இட்டுச் சென்றிருந்தேன். அவனுக்குத் தலைப் பிரசவம். இரண்டொரு நாள் அங்கே தங்கி, வீடு திரும்பினேன்.

வீட்டிலுள்ள கால் வைத்ததும் அம்மா எதிரே வருவாள் என்று எதிர் பார்த்தேன். அவள் வரவில்லை. ‘டெவி

போன்’ மணிதன் என்னை எதிர் கொண்டது.

கமலா பேசினால்!

பன்னிரண்டு மணி நேரத்துள் இத்தனை அவசரம்!

“சௌக்கியமாகப் போய்ச் சேர்ந்தீர்களா?”

“உம்”.

“மாமி எங்கே?”

என்னைப் போலவே அவனும் அம்மாவைத் தேடுகிறேன். அம்மா எனக்கோ—அவனுக்கே தெய்வும் போன்றவள்.

“நான் வீட்டிலுள்ள கால் வைத்ததும் ‘டெவிபோன்’ மணிதான் என்னை வரவேற்றது. அம்மா உள்ளேயிருப்பாள்” என்றேன்.

“மாமியிடம் சொல்லுவங்கள், அதுக் கம் அகிய வேண்டாம் என்று. ம—? மறக்கக் கூடாது”

“ஏட்ட—வேறு?”

“உங்கள் உடம்பு ஜாக்கிரதை”

“உத்தாவு. ஏதாவது அவசரமென்றால் உடனே ‘போன்’, செய். ஏட்ட?”

“ஏட்ட!”

இத்தனை சப்தத்துக்கும் அம்மாவைக் காணவில்லை. நான்கு புறமும் பார்த்தேன்.

“அம்மா!”

அம்மாவைக் காணவில்லை. பூஜையிலிருந்து ஏழோ சப்தம் கேட்டது. அவசரமாகக் கால்களை மட்டும் கழுவிக்கொண்டு உள்ளே போனேன்.

அம்மா, அன்னை பராசக்தியின் முன்னால் அழுத கொண்டிருந்தாள். பராசக்தியின் காலடியில், வெள்ளியினால் செய்த நாகம் ஒன்று, அம்மா வின் பூஜைகளுக்குட் பட்டுக் கிடக்கது.

“நாயே!”

அம்மாவின் இங்கு அழைப்பு, சக்தி யின் திருச்செயிகளை எட்டியிருக்க வேண்டும். அந்தத் தெய்வத்தின் கண்கள் அருள் பொழிந்தன.

“பராசக்தி! உன் திருவினோயாடல் என்னேடு இன்று வீட்டும். எல்லா ஜீவன்களும் உன் குழந்தைகள் தாமே! பாறுஷுக்கோ கமலாவுக்கோ தலைவரித்தால் என் உடல் துடிக்கிறது. கருணைக்கடவே, அவர்கள் உனக்கை அடைக்கலம்”;

சக்தியின் கண்கள், அகல்விளக்கின் ஒளிபட்டுப் பிரகாசித்தன.

“உலக மாதாவே! பாலுவின் தந்தையை அவன் பிறந்த அன்றே உன் திருவடிகளிற் சேர்த்துக் கொண்டாய். அறியாப் பருவத்தில், அன்று என்னைக் கொள்வித்தின்ற கொடுவேத னையை உன் திருவடிகளில் தான் நீர் துக் கொண்டேன். தூஞலும், அது பற்றிய என்னை என்னை அரித்துத் தின்கிறது”.

சக்தியின் பெருமூச்சுப் போல, காற்றென்று அகல்விளக்கின் கட்டரை அலைத்து, அதனால், அந்த அன்னையின் திருமேனியையே அழுத படுத்திற்று. என் உடலிலே ரோமஞ்சிலிருக்க, அம்மாவின் அலறுல் கேட்டது.

“ஓ, நாகதேவா! உடகும் முழு வதையும் தலையிலே தாங்கிக் காக்கும் தலைவ! அவரது—பாலுவின் தந்

தையாரது—குடும்பத்திலே. பரம்பரை பரம்பரையாகவே உன் திருவினோயாடலைச் செய்கிறும். எவருக்குமே அக் குடும்பத்தில் ஒரு குழந்தைக்கு மேல் பிறந்ததில்லை. அக்குழந்தைபிறந்ததுமே அதன் தந்தையை உன்னிடம் அழைத்துக் கொள்கிறும். அதை உன் ‘தோஷம்’ என்கிறார்கள். இல்லை. அது உன் அலகிலை வினோயாட்டு”.

அம்மாவின் ஆலேசம், அவனுக்கு அனைத்தையும் மறைத்து விட்டது. அவள் அலைஅலையாய்க் கொட்டினாள்.

எனக்கு உரோமம் மட்டுமல்ல உயிரே சிலிர்த்தது. என் கைகள் நாமாகவே அஞ்சலி செய்ய, என்வாய் “சக்தி! நாகதேவா!” என்று பலமுறை சொல்லிக் கொண்டது.

எங்கள் குடும்பத்தில் நாகதோ யும்! இதை ஏன் இத்தனைகாலமாய் அம்மா எனக்குச் சொல்லவில்லை?

அம்மாவின் தின்னோன்பு, கபலாவின் செவ்வாய்-வெள்ளி விழுந்தகள் என்கண்முக் கோண்டின

அம்மாவின் “நாகதேவா!” என்ற அழைப்பு, அண்டம் முழுதும் கேட்டது.

“நாகதேவா! அற்பழும் பாபமறி யாத உன் குழந்தைகளை என் அலைக் கிறும்? அவர்கள் வாழ்டும். அறப் பழுத்த என்னையே ஏற்றுக் கொள்!”

நான் என் வசமிழந்து, “அம்மா!” என்று அலறி, அடியற்று விழுந்தேன்.

அன்றிவிருந்து அம்மா அடியோடு மாறிப்போய் விட்டாள். அனைத்திலும் அன்னை பராசக்தியைக் கண்டாள். அவளே பராசக்தியாய் அடிபெயர்ந்து வருவதுபோல் அடிக்கடி எனக்குத் தோற்றும்.

சென்ற இரண்டு மாதகாலமாக அவளுண்டு—பூஜையறையின்டு என்று அங்கேயே தன் பொழுதைக் கழித்து விடுவாள்.

அன்று, எனக்குத் தலைவரிக்கிறது என்றதுமே, அவள் ஸ்நான்செய்து விட்டுப் பூஜையறைக்குள் போய் விட்டாள். போனவள், மறுநாள் ஸ்நானஞ் செய்யவே வெளியே வந்தாள். பிறகும் பூஜையறையே கதி.

அன்றுதான், என் நெற்றிப் பொட்டுக் கொதித்தது

கொக்கு ஒன்றைச் சுட்டெரித்த கொங்கணவன் பார்வையெடுயே பொசுக்கினிடும் அகிளியி என் ஸ்லாட்டத்தில் சுடர் விட்டெரித்தது.

.....

“அம்மா!”

என்குரல் எனக்கே கேட்கவில்லை புள்ளிகளை ஒடுக்கி, பூஜையில் மூழ்கிக் கடக்கும் அம்மாவுக்கு எப்படிக் கேட்டும்?

“அம்மா, என் தலை எரிவதை வந்து பார!

“அலட்டுக் கொள்ளக்கூடாது” என்று நாதி என் நெற்றியல் “ஓடுகோலேன்” துணை ஒன்றைப் போட்டாள்.

‘டெவிபோன்’ மனி அடித்தது. நாதி பதில் கொடுத்தாள்.

“ஆமாம். இங்கிருந்துதான்...”

.....

“குழந்தையா? பெண்குழந்தையா?”,

.....

நாதி முகம் மலர், புன்னகை பூத்தாள்.

தலைவரியையும் மறந்த சிலையில், “என்ன. குழந்தை பிறகு விட்டதா? விபரமாய்த் கேள்” என்றேன்.

நாதி, இங்கெடாரு விழிவுத்தில் பேச்சை முடித்து விட்டு, “பெண்குழந்தையாம். நாயும் குழந்தையும் செனக்கியம். குழந்தையின் நெற்றிப் பொட்டுலே, திலகம்போல், சிவப்பாய் ஒரு மச்சம், ரொம்ப அழகாய் இருக்கிறதாம.....”

“அம்மா!”

அம்மா வரவில்லை.

நாதி அம்மாவைப் பார்த்து ஓடினாள்.

நானும் தசித்திருங்க முடியாமல். தலையைக் கைகளால் அழுத்திக் கொண்டே, படுக்கையை விட்டெழுந்து பூஜையறையை நோக்கி நகர்ந்தேன்.

பேயறைந்தவள் போல, நாதி என்முன் தோன்றினாள்.

“என்ன?”

.....

என் உடலும் உயிரும் ஊசலாட, பூஜையறைக்கு ஒடுளேன்.

“அம்மா!”

.....

“அம்மா!”

அவள் பதில்தாவில்லை.

“அம்மா!”—அவள் தெய்வமாகி விட்டிருந்தாள்!

நான், பரம்பரையாய் வந்த நாக தோழத்தின் பிடியிலிருந்து தப்பி, அம்மாவை இழந்து அலறினேன்.

* * *

முர்த்தி இருட்டுலே தடவிக் கொண்டு நான் விட்டிலூள் நுழைந்தேன்.

தான். சமையற்காரன் வெளியே எங்காவது அரட்டையழக்கப் போயி ருப்பான்.

சிந்தனையின் குழலிலே, அவனுக்குப் பசியே எடுக்கவில்லை. நேரே படுக்கைக்குப் போனான். அந்தக் கதை—‘மகேஸ்’ பிறந்த கதை—அவனது நெற்றியின் சிவந்த மச்சம்

எல்லாம் அவனைத் தூங்கவே விட வில்லை.

மறுஞாட்காலை, சமையற்காரன் வந்து, “காலையுணவு தயாராக இருக்கிறது” என்றான்.

மூர்த்தி ஒரு விளாடு யோசித்து விட்டு “இன்று முதல் நான் விதமிருக்கிறேன். காலையுணவு உனக்கு மட்டும் தான்” என்றான்.

அன்பார்ந்த நேயர்களே!

வணக்கம். சென்ற இதழிற்கு நிங்கள் அளித்த போதாவைக்கன்று பெருமகிழ்ச்சியடைகின்றோம். பாராட்டுக் கடிடங்கள் ஏழுதிய எல்லோருக்கும் நன்றி.

“இங்கு ‘கலைச்செல்லி’க்கு நல்ல வரயேற்பிரிக்கின்றது. ஆனால் சந்தாப் பணம் செலுத்துவதற்குப் பலர் தயங்குகின்றார்கள். காரணம், இதுவரை பல பத்திரிகைகள் சந்தாப் பணத்தை வாங்கியிட்டு வாசகர்களை எமாற்றி படே” என்று எழுதுகின்றார் இரத்தின புரி அன்பார் மு. பொன்னம்பலம் அவர்கள். “கலைச்செல்லியைக் கண்டேன்; கண்டிரியாதன கண்டேன். இவ்வளவு உயர்ந்த தரத்தில்தொடர்ந்து வெளிவருமா?” என்று கேட்கின்றார் “மூல்லூச்சிவன்” அவர்கள்.

கேயர்களின் சந்தேகம் நியாயமானதே. ஈழுத்து எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்களைப் படிக்க வேண்டுமென்று இங்குள்ளவர்களிடமுள்ள ஆவலைச் சாதகமாக்கிப் பணம் பறித்து விட்டார்கள் பலர். ஆனால் “கலைச்செல்லி” இவர்களைப் பின்பற்ற மாட்டாள். உயர்ந்த முறையில் தொடர்ந்து

வருவான் உங்களைத் தேடு என்பதற்கு உறுதி கூறுகின்றோம். இதற்கு மேலாகத் தமிழ் இலக்கிய மன்றத்தினரின் கண்ணியத்தைப் பற்றிக் கூறுவது தற்பகுழுச்சியாக முடியுமே!

‘கலைச்செல்லி’ உங்கள் பத்திரிகை. நிங்கள்தான் அதன் எஜுமானர்கள். பத்திரிகையின் வளர்ச்சிக்காக எல்லோருக்குப் பாடுபடவேண்டும். “கலைச்செல்லி” வாழ நான் வரம்வேன்; ஆன்டோனிறிற்கு ஆகக் குறைந்தது பத்துச் சந்தாப் கேயர்களையும் ஒருவிளம்பரதாரரையும் சேர்த்துக் கீட்டாடுப்பேன்” என்ற உறுதியை நிங்களே கொள்ளுங்கள், போதும். “காலத்தாற் சாகாதா காலத்தின் எலத்தால் மலியாத இலக்கியங்களைக் கண்ணித் தமிழில் அளிப்பாள் “கலைச்செல்லி”. இந்தச் சந்தாப்பத்தில், மாணவர் திட்டத்தில் சேர்ந்து “கலைச்செல்லி”க்காக உழைப்பதற்குக் காவெட்டி விக்னேல்வரக் கல்லூரியைச் சேர்ந்த செல்வன் க. திருச்செல்வம், தர்கா நகர் செல்வன். இக்பால் ஆகி யோர் முன்வந்துள்ளார்கள் என்பதை மகிழ்ச்சியடன் தெரிவிக்கின்றோம். மற்றைய கல்லூரி மாணவர்களும் இவர்களைப் பின்பற்றுவார்களா?

வணக்கம்

ஆசிரியர்

நேயர்களுத்து

கால பலன்!

கலைச்செல்வி போன்ற பத்திரிகை
களை மக்கள் வரவேற்பார்கள். வருங்
காலம் ‘கலைச்செல்வி’க்கே!

மாணிப்பாய்.

இ. சாதபரன்

நேயர் விருப்பம்.

எனது ஒரு விருப்பம் யாதெனில்
'கலைச்செல்வி'யில் பேரே நன்பர்
பகுதியை ஏற்படுத்தி எல்லோர்க்கும்
நற்பணி புரியவேண்டுமென்பதே.....

ஆமர் வீதி. இரா. து. நடராஜன்

புதுமைப் புத்தன்.

‘புதுமைப் பித்தனை’த்தான் முத
விற் படுத்தேன், விமர்சன தியில்
அவரைப் பற்றிப் புதிதாக ஏதாவது
எழுதப்பட்டிருக்கலாம் என்றென்னி.
ஒரே ஏமாற்றம்..... பொன்னகரமும்
'கவந்தனும் காமனும்' குழப்பியிடிக்கப்
பட்டிருப்பதாக என்னுகிறேன்.

முதூர். வ. அ. இராசாந்தினம்

கேட்டுக் கொல்லுகிறோம்!

...சிறிய எழுத்துக்களில் அடித்து
விழுங்களைக் கூட்டும்படி கேட்கின்
ரோம். அல்லாவிடில்.....

கலாஜோதி சன சமூக நிலையம்

க. தவேந்திரன்

சிரித்து வீழ்க!

...தமாஷ் துறுங்குகள் சேர்த்தால்
சிறுவர் சிறுமிகள் விழுந்துவிழுந்துபடிப்
பார்கள்.

வையன் ரேட். அத்தியாச தாமோதரன்

ஆண்டவன் ஆகாசமதில்.....

‘என் படைத்தாய்? என்? என்?
என்று தொண்டை கிழியக் கத்தினு
லும் வானில் ஒலைக்குமல்லது ஆண்ட
வன் காதில் விழுவா போகின்றது?

வெள்ளவத்தை.

கே. சக்சி

அச்சா வைறு!

சிற்பியன் கிருட்டிகளுள் “என்
படைத்தாய்?” மிகவும் உயர்ந்த ரகம்
தாநாயகி நேரில் நின்று தூடிப்பது
போவிருந்தது. ஆனால்..... முற்ற
பகுதியில் தொனிக்கும் விறுவிறுப்பை,
உணர்ச்சிவேகத்தை முடிவிலும் காட்டி
இருந்தால், கதை அச்சா!

கொட்டாஞ்சேனை.

சோழ

தவமும் எழுத்தாளர் பகுதி,

நான் மாழப்பாணக் கல்லூரியில்
படிக்கும் ஒரு சிறுமி. ‘கலைச்செல்வி’
யில் எழுதுவதற்கு எனக்குச் சந்தர்ப்ப
மனிப்பிர்களா?

தொல்புரம்,

செல்வி. சி. கருந்தலா

அப்பாடா.....!

இலங்கையிலுள்ள எழுத்தாளர் கட்டு, தங்களது தீற்மையை வெளிப் படுத்த ஒர் இலக்கிய ஏடுகூட இருக்க வில்லை. ஆனால் இன்று, எல்லோருக்கும் ஊக்கம் கொடுக்கும் விதமாகக் கலைச்செல்வி' வெளிவந்துவிட்டது.

மட்டக்களப்பு. பொ. தங்கவேலன்

(சரியான ரூக்குவி இல்லாது வரும் கடுதங்கள் கவனிக்கப்பட மாட்டா)

வீணை வேந்தர் விண்ணலகடைந்தார்

காரைக்குடி சாம்பசிவம்யரைக் காலன் கொண்டுபோய்விட்டான். கர்நாடக சங்கித தேவதை கதறுவின்னுள்.

கலைக்காகவே வாழ்வை அர்ப்பணித்த சூழ்ம்பத்தில் பிறந்தார் சாம்பசிவம்யர். இயற்கையாக இருந்த கலைஞர்களுடன் இடைவீடாது சாதகஞ் செய்து இந்தியாவிற்கே முழுக்க முழுக்கச் சொந்தமான வீணை வாத்தியத்தில் விற்பன்றானார். கர்நாடக சம்பிரதாயம், சுருதி சுத்தம் கற்பனை வளம் முதலியவற்றை இவருடைய வீணையின் சுநாதத்தில் கேட்டு மகிழ்வாம். 1952-ல் சங்கித விதவத்து க்கபை மகாநாட்டிற்குத் தலைமை தாங்கி, "சங்கித கலாநிதி" என்ற பட்டம் பெற்றார். முதன் முதலாக ராஷ்டிரபதி வாத்ய சங்கிதத்திற்கு அளித்த பரிசு 1953-ல் இவருக்குக் கிடைத்தது. சில ஆண்டுகளாக, அடையாறு கலாஞ்சூத்திரத்தின் அதிபராகவுமிருந்து இசையை வளர்த்தார் இவ்வளவு பேரும் புகழும் பதனியும் பெற்று வாழ்ந்த போதிலும், தனமும் காலைவில் கரவி ஜூண்டை வரிசைகளை வீணையில் வாசிப்பதற்கு அவர் தவறியதேயில்லை! இசையை வளர்க்க விரும்புவார்கள் இந்த உதாரணத்தைப் பின்பற்ற வேண்டும். காலம் முழுவதும் கர்நாடக சங்கிதத்திற்காகப் பாடுபட்ட காரைக்குடி சாம்பசிவம்யரின் ஆன்மா அப்போதுதான் களிப்பனடியும்!

— ஆனந்தப்பாரவி

பாரதி மலர்

'கலைச்செல்வி' அடுத்த இதழ் பாரதிமலராக வெளிவரும். அ. செ. முருகானந்தன் வ. அ. இராசாத்தினம் ஜீவா, ம. ந. லேறன்ஸ் முதலிய பலர் எழுதுகின்றார்கள். உங்கள் பிரதிக்கு இன்றே பதிவு செய்யுங்கள்.

ஹலோ.....! இதுஸ்டியோ.....

“டூரிங்..... டூரிங்.....!”

வணக்கம் ரசிகர்களே! ஒரு மாதத்திற்குப் பொறுமையுடன் இருக்க முடியவில்லையே உங்களால்? எத்தனை கடுதங்கள்! எத்தனை டெலிபோன்கள்! அப்பப்பா! போதும் போதுமென்றாகி விட்டது.

சரி, வாஹினி முதலிய ஸ்டியோக்களுக்குப் போய் வந்த வரலாற்றை அவிழ்த்து விட்டுமா?

பிரமாண்டமான ஒரு மரம். அந்த மரத்துடன் கட்டப்பட்டுத் திருட்டு விழிவிழிக்கின்றனவீர்வீர் (தங்கவேலு) காதலனின் கஷ்டத்தைக் கண்டு கதிந்துருகிய அமராவதி (ராதினி) “யார் உன்னைக் கட்டிப்போட்டாங்க?” என்று கேட்கின்றார். தன் தோல்வியை ஒப்புக்கொள்வதென்பது தங்கவேலுவின் சரித்திராத்திலேயே கிடையாதே! “யாரும் கட்டிப்போடலே.....நானே கடுமுக்கட்டேன்” என்று ஐம்பழக்கிறூர் அவர். ஆனால் தானே கட்டிக்கொண்டால் முடிச்சு எப்படிப் பின்னால் வருமென்பது அவருக்கே தெரியவில்லை! அப்பாவிக் காதலி அந்த ‘அசகாய குரைன்’ அவிழ்த்து விடுகிறார்! “ராணி கம்யுக்தை”யில் வரும் இக்காட்சி வாஹினியில் கட்டுத் தன்ஸ்ப்பட்டதை எட்டவின்று பார்த்தேன் எம். ஜி ஆர். பத்மினி, ராஜ், சலவாரநாமம் சக்ரபானி ஆகியோரெல்லாம் வருகிறார்கள். ராணியின் திக்ஷிஜயப் பட்டியலைப்

பார்த்தேன், கொழும்பும் யாழ்ப்பாணமும் கொட்டை ஏழுத்தில் விண்ணுகின்றன.

“வினொயாட்டுப் பொம்மை”க்குப் பிறகு மகாவிங்கத்தின்நடமாட்டத்தைக் காணோமே! பொம்மையாகியே விட்டாரோ என்ற சந்தேகம் உங்களைப் போல எனக்கும் இருந்தது. சூர்யா பிலிம்லார் அதை விவர்த்தி செய்துள்ளார்கள். மகாவிங்கத்தைக் கதாநாயக ஞக்கி, காமினி, டி. கே. ராமச்சந்திரன் காகா ராதாகிருஷ்ணன், சாங்கபாணி ஆகியோருடன் “தந்தைக்குப் பின்தலையன்” என்ற படத்தைத் தயாரிக்கப் போகின்றார்கள்.

ஜி. வரலட்சுமி, மனோகர், சாங்கபாணி, பி. கே. சரஸ்வதி, ஏழுமலை முதலியோரைக் கொண்டு ஈட்சுபிக்சர்ஸ்லார் ஒரு படத்தைத் தயாரிக்கின்றனர். ஏ. பி. நாகராஜன் வசனமேழுத மருதாசி பாடல்களை இயற்ற, சோழ நடவாங்கம் செய்கிறார். ‘மாணிக்கம் தந்த மரகதம்’ என்று முதலில் சூடிய பெயரை இப்போது “தாயைப் போலப் பின்னை, நூலைப் போலச் சேலை” என்று மாற்றியுள்ளார்கள். சேலையே இவ்வளவு நீளமானதாக இருக்கும்போது சிலோனுக்கு எட்டுவது கஷ்டமா, என்ன?

கதாநாயகனுக்கு ஒரேவெறி. கதவு சிலைகளையும் தூண்களையும் பந்தைப் போலத் தூக்கி ஏற்கின்றார். சிம்மக்

குரலைக் கேட்டு ஸ்டூடியோவே அதிர் கின்றது. கதாநாயகன் யார் என்பது இலிப்புரியுமே! சிவாஜிதான்! சாவித் திரியுடன் “காத்தவராயனி”ல் நடிக்கின்றார். இலங்கை முழுவதும் வெற்றிக் கொட்டானாட்டுவதற்கு இங்கேயே தூண்களைப் பெயர்க்கின்றார்!

அழகான ஒரு நந்தவனம். அதிலே ஒயிலாக அமர்ந்திருக்கின்றார் பி. எஸ். சரோஜா. ஆசையும் அன்பும் பொங்க அடுகே இருக்கின்றார் மனோஹர், அடா.....அடா..... அடா..... அவர்கள்

முகத்திற்றுன் என்ன களை! பாச் வையில் என்ன அன்பு! பரிவு! பாசு! “குங்குமம் அணிந்த குலமங்கை” க்காக இப்படி உட்கார்ந்து என்னைச் சொக்க வைத்து விட்டார்கள். இவ்வளவு தூரம் சொக்கிப் போய்விட்ட பிறகு, வேறு எங்குதான் செல்ல முடியும்?

இனி, அடுத்த மாதம் “போன்” செய்கிறேன்.

—கீதன்

பாராட்டுகின்றேம்

பிரபல இலங்கை எழுத்தாளரான கே. கணேஷ் அவர்களுக்கு ஐப்பானிய நாட்டிலே அதி கொரவமான ‘ராஜப் பிரமுகர்’ என்ற பட்டத்தை அந்தாட்டு மன்னர் வழங்கவிருக்கின்றார். உலகத்துக் கனிஞர்களின் சிறந்த கவிதைகளைத் தெரிவுசெய்து மன்னர் முன்னிலையில் வாசிப்பது சென்ற 800 ஆண்டுகளாக நடைபெற்று வருகின்றது. தேர்க்கெடுக்கப்படும் கலீஞர்களுக்கு ‘ராஜப் பிரமுகர்’ என்ற பட்டமும் வழங்கப்படும். இந்த ஆண்டு முதன் முதலாக இலங்கைக் கவிதையென்றும் தேர்க்கெடுக்கப்பட்டுள்ளது. “மேகங்கள்” என்ற இக்கவிதையை உருவாக்கியவர்தான் திரு. கணேஷ் அவர்கள். எழுத்தாயின் புகழை எண்டிசையும் பரப்பிய இக்கவிஞருக்கு நமது பாராட்டுதல்கள்.

இலங்கை கல்யாகத் தடுப்புச் சங்கம் சமீபத்தில் ஒரு கவிதைப்பேரட்டி டாத்தியது. கவிஞர்கள் பலர் கைங்குதொண்டார்கள். சிறந்த கவிதைகளை ஆக்கிய முதல் மூவர்க்கும் தங்கப்பதக்கங்கள் பரிசளிக்கப்பட்டன. திரு. சேர். இளமுருகனார் (உடவில் பெண்கள் கல்லூரி) திரு. மு. செல்லையா (தேவங்கரையாளிச்சைவ வித்தியாசாலை) திரு. இ. திருநாவுக்கரசு (கந்தரோடை, தமிழ்க் கந்தையா வித்தியாசாலை) ஆகியோரே பரிசு பெற்ற கவிஞர்களாவார்.

இவர்களைனைவரையும் “கலீச்செல்வி” பாராட்டுகின்றார்கள்.

கொழும்பு வந்தானவரி இலாகா வில் “ரோகினி” வேலை பார்க்கின்றார். சிறுகதை உக்கில் விரைவாக முன்னேறி வருகின்றார். “அம்மா.....” சோகம் சொட்டும் நடை.

அம்மா.....

“ரோகினி”

செயுறங்கும் நேரம் என்று சொல்லுவார்களே அப்படிப்பட்ட நடு விசி; உலகத்திலுள்ள ஜீவாசிகளை வாம் இறந்து விட்டனவோ என்று ஜூயறும்படியான இவை; திருச்செல்வம் அடிக்குமேல் அடிவத்து மருண்ட பார்வையுடன் ஊர்ந்து கொண்டிருந்தான். எங்கெல்லாமோ அலைக்கு அவனுடைய கால்கள் சோர்ந்து விட்டன. ஒர் அடி எடுத்து வைக்கக் கூட அவனது உடலில் சுக்தியில்லை. கால்கள் ஒன்றேடான்று பின்னிக் கொண்டன. சுருண்டுபோய் நாய் போல் ஒரு மரத்துதில் விழுந்துவிட்டான். அவன் விழுந்த சத்தத்தில் அந்த மரத்தினிருந்து இரண்டு ஆங்கை கள் ஒரு அவலச் சத்தத்துடன் பறந்தோடன. முன்று நான்கு நாய்கள் ஊளையிட்டு நிச்பத்தைக் கலைத்தன. அந்தச் சத்தத்தில் தான் ஏவிடமா வது அகப்பட்டுக் கொள்வாரே? என்று சினாத்த மாத்திரத்தில் பயத்தால் வெல்வெலத்துப் போனுன் திருச் செல்வம். அவனுடைய அவாவெல்லாம் தான் ஒருமுறை தனது அம்மாவைப் பார்த்துவிட வேண்டுமென்பதுதான்.

‘ஜூயோ மகனே செல்வா..... என்னடா உனது கோலம்! இந்த நிலையிலா நான் உன்னைப்பார்க்க வேண்டும்?’ என்று எங்கித் தவித்தது ஒரு குால். சிரிர்த்தமுடியாமல் தலையை சிரிர்த்தினன் திருச்செல்வம். அது அவனது தாயின் அன்புறுவம்.

“அம்மா! உன்னைத் தேழுத்தான் ஒடி வருகின்றேன்; என்னை மன்னது விடம்மா” என்று கதறியபடியே

அன்னையின் கால்களைக் கட்டிப்பிடிக்க ஓடினான். ஆனால் அம்மா அவனின் கைகளுக்கு அகப்படவில்லை.

“செல்வா..... என்கண்ணே... இப்பொழுது நான் இருப்பது அதோ தெரிகின்றதே, அந்த இடத்தில்லா.” அவன் அன்னை காட்டை இடத்தை நோக்கினான். அந்த இடத்திலிருந்து புகைமண்டலம் சுருள் சுருளாக மேலெழும்பிக் கொண்டிருந்தது. அபர்ந்து வளர்ந்த பல ஆலயாங்களின் விழுது கள் ஆயிரம் மலைப்பாம்புகள் போல் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. பார்வையைறாத்த பரட்டைத் தலைமயிரை ஒதுக்கி விட்டுக் கொண்டு அந்த இடத்தைக்கூர்ந்து கவனித்தான். பயத்தினால் தேகம் குளமாக வெயர்த்தது. அது ஒரு மயானம்.

“அம்மா.....நீ இங்கேயோ இருக்கின்றும்? உன்னை இந்த இடத்தில் பார்க்கவா இவ்வளவு ஆயுலுடன் ஓடிவங்கேள்வேன்டேன்மா.” என்று அலறிக்கொண்டே அங்கு ஓடினான். மயானத்தில் ஒரு சிறை புகைந்து கொண்டிருந்தது. பைத்தியம் பிடித்தவெனிப் போல் அடுக்கியிருந்த விற்குகளையெல்லாம் ஆயாசத்துடன் தூக்கி ஏற்கான். அம்மாவின் முகத்திலுள்ள பிரகாசமான ஒளி அவனின் மார்பை ஊடுருவிச் சென்றது.

“அம்மா..... என் தெய்வமே! கீமறைந்து விட்டாயா! கண்ணைத்திறங்கு ஒரு முறை, ‘செல்வா’ என்று ஆசைபொங்க அழைப்பாயே அதைப் போல் ஒரு முறை வாய்திறங்கு கூப்பிடு அம்மா. அந்த அன்புக் குறிலைக் கேட்கத்தான் ஒடோடியும் வங்கேள்வேன்று எனது வாழ்வு, செழித்துவளரவேண்டுமென்ற

ஒரு குறிக்கோளை மனதிற்கொண்டே அதற்காக உனது வாழ்வைக் கசக்கிப் பிழிந்து உரமிட்டாய். அந்த உற்தில் வனங்ந்தவனே உனக்கு எழுஞ்சி விட்டான், நான் சிறுவனுமிருக்கும்பொழுது எனக்கு எவ்வளவோ நல்ல புத்திகள் கூறினால் ஒரு நாள் நீ என்னை மடியில் வைத்துக் கொண்டு கூறினால்...

“செல்வா... நீ பிறந்தசில மாதங்களில் உனது அப்பா இறந்து விட்டார். அப்பொழுது நான் ஏனது வாழ்வை முடித்தாறுப்பேன். ஆனால் நீ எனது வாழ்வின் விடிவெள்ளியாக இருப்பாய் என்ற ஒன்றே ஒரு நம்பிக்கையினுல்தான் இவ்வளவு காலமும் உயிரைடவில்கூட்டவைத்துக் கொண்டுகிறேன். நீ ஒழுங்காகப் படித்து முன்னுக்கு வரவேண்டும் செல்வா. உனது செழிப்பைப் பார்த்து நான் உள்ளாம் குளிரவேண்டுமோ கண்ணே”

நீ உனது சோகக் கதையை உபக்கத்திலோல் எனக்குச் சொல்லும் பொழுது நான் கவனமாக உனது வாயையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பேன். நீ சொல்லும் கதைகளைல்லாம் எனது பிஞ்சு உள்ளத்தில் அப்படியே பார்த்துவிடும். “நான் பெரியவனுகில் வண்டிவண்டியாய்க் காக சேர்த்து என் அம்மாவுக்குக் கொடுப்பேன்” என்று மழலையில் கூறும்பொழுது உன்குக் கண்ணிரோ வந்து விடுமே; என்னை அணைத்துக் கொண்டு அப்படியேகள் வீரால் குளிப்பாட்டுவிடுவாய் அன்று அவ்வளவு பாசத்துடன் அணைத்துக் கொண்ட கைகள் இன்று எங்கே போய் விட்டன அம்மா...?

நீ கசக்கிப் பிழிந்த இரத்தத்தால் நான் வாலிப்பனைன். கொள்ளை கொள்ளையாகச் சம்பாதித்தேன். ஆனால் எனது உழைப்பில் ஒரு சதம்கூட உனக்கு உதவாமற் போய்விட்டது. சிறுவனுமிருந்தபொழுது உனது ஒவ்வொரு சொல்லையும் கேட்டு நடந்த எனக்கு வாலிப்பனதும் உனது வார்த்தைகள் ஒவ்வொன்றும் நஞ்சாகப்

பட்டன. வாலிப் முழுக்கு என்னை இராச்சதனுக்கியது; பனாக் குவியல் அறிவை மறைத்தது; உன்னை மதிக்காது, உன் மீது யிதிந்து நடந்து விட்டேன். நான் பெரியவனும் வன்சாமல் சிறியவனுக்கவே இருந்திருக்கக் கூடாதா அம்மா... உன்னை மதித்து நடந்திருந்தால் இன்று எனக்கு இந்த அவல் வாழ்க்கை நேர்ந்திராது,

அம்மா! நீ பார்த்து வைத்திருக்கும் பெண்ணை நான் மனந்துகொள்ள வேண்டுமென்று அன்று நீ என்னிடம் எவ்வளவோ மன்றுடனும், அவள் வறியவள் என்பதற்காக அந்தப்பெண்ணை அலட்சியம் செய்தேன். அப்பொழுது நீ கூறினால் “செல்வா... அவளை ஏழையென்று குத்திப் பேசமுன்பு நீ இருந்த நிலையை எண்ணிப்பார். அந்த ஏழைப் பெண்ணுக்கு நீ வாழ்வளித்தால் அதையிடப் புண்ணியம் வெளிருமில்லை. பணம் படைத்தவளிடம் பகட்டிருக்குமே யல்லாது பண்பிருக்காது. இதை நான் எனது அனுபவத்தில் சொல்லுகின்றேன், நீயும் சிறிது சிந்தித்துப் பாரா”

அன்று நீ கூறிய தெய்வவாக்கை மதித்து நடந்திருந்தால் நான் எவ்வளவோ சிறப்புடன் வாழ்ந்திருப்பேன் அம்மா! நான் விரும்பி ஏற்றுக்கொண்ட பணக்காரியாலேயே என் வாழ்விதிதந்தது. என்னைச் சிறைக்கு அனுபவியவனும்அவுளேதான். அவள் தங்களை ஒரு புதுமைப்பெண் என் எண்ணிருக்கொண்டு எங்கெல்லாமோ பறந்து வந்தாள். வண்ண உடை உடுத்தி குதிரைப் பந்தயத்திற்குப் போய் வந்தாள் எனது பண மெல்லாம் பந்தயக்குதிலைகளையும் முந்திக்கொண்டு ஒடியது. அவளுடைய அட்டகாசங்களைப் பொறுக்க முடியாமல் ஒரு நாள் அவளை வாயாரத்திட்டினேன். உடனே எல்லா வற்றையும் வாரிச் சுருட்டிக்கொண்டு அவள் தனது தந்தையுடன் போய்சேர்ந்து கொண்டாள்.

என்னை விட்டுப் பிரிந்தவுடன் என் மனைவி என்மேல் வழக்குத் தொடர்ந்தாள். நான் அவனைக் கொடுமைப் படுத்தி விட்டேன்; கனவன்-மனைவி என்ற பிளைப்பிலிருந்து விடுதலை வேண்டுமாம்; அத்துடன் அவனுக்கு நான் ஜீவனும்சப்பனம் கட்டவேண்டுமாம். இவைகள் யாவும் எனது மனைவியின் கோரிக்கைகள். நான் எக்காரணங் கொண்டு தீதி மன்றத் தில் தீர்த்து வாதாடுவது? நீதிபதி மனைவியின் சார்பாகவே தீர்ப்புக் கூறி ஞர். மாதம் தவறாது எனது மனைவியின் சீவியத்திற்கு நான் நாறு ரூபாய் கொடுக்க வேண்டும். நாறு சத்திற்கே திண்டாடும் நான் இவ்வளவு தொகைக்கு எங்கே போவது? இவற்றையெல்லாம் நினைத்தவுடன் பூமியே வெடித்துள்ளை விழுங்கிக்கொண்டது போன்ற பிரமை. மனைவி ஒரு வெற்றிப் புனரைக்கடன் நீதிமன்றத்தை விட்டுப்போய் விட்டாள்.

இப்படிக் குளம்பிக் கொண்டிருக்கும் பொழுதுதான் நீ என்னைத்தேடிபல மைல்கள் கடந்து என் வீட்டு சொசுலுக்கே வந்தாய் அம்மா! சீமானும் வழாவேண்டுமென்று விரும்பிய உனது மகன் சீழிந்து கிடந்தான், அந்த நிலையில் காணப்படி உன்றுகத்தில் விரிப்பது? மறைவிலிருந்தே உன்னைப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். உனது முன்னிலையில் வர எனக்குத் துணிவு ஏற்படவில்லை நீ வாசவில் நின்று நின்று காலோய்ந்து போனாய். கடைசியாக அங்கு உள்ள வேலைக்காரனிடம் ‘செல்வா வந்ததும் அவனின் அங்மா வந்து போனான் என்று சொல்லு’ என்று கூறிவிட்டுப் பொங்கும் கணானிருடன் திரும்பிவிட்டாய். நீ கூறிய தெல்லாம் எனது காதிலும் விழுந்தன. காதைச் சென்டாக்கிக் கொண்டு முகத்திலைறந்து கொண்டு

நான் கதறினேன். அம்மா! ‘நான் கதறியது உனக்குக் கேட்கவீலை நீ போய் விட்டாய்.

உனது மகனின் வாழ்க்கை இவ்வளவுடன் முடிந்திருந்தாலும் பறவாயில்லை. மனைவிக்கு யாதாமாதம் பணம் செலுத்த முடியாமல் தலித்தேன். பிறரிடம் வாங்கிய கடனைத் திருப்பிக் கொடுக்க முடியாமல் திண்டாடுனேன் எல்லாவற்றிற்காகவும் சேர்த்து ஒரு வருடம் சிறைக்கலுப்பப் பட்டேன், அம்மா..... சிறையில் உன்னை சினித்து நினைத்து உருகினேன். உன்னை ஒரு முறையாவது கண்குளிர்க் காணவேண்டுமென்ற ஆசையினால் சிறையிலிருந்து தப்பி ஓடிவங்கேள், ஆனால்... நீ இந்தப் பாவியைப் பார்க்காலே மறைந்து விட்டாய். அம்மா... என்னை மன்னித்து விடு. உனது செல்வாவை நீ ஒரு பொழுதும் புருக்களிக்கமாட்டாய் என்பது எனக்குத் தெரியும் ஐயோ அம்மா.....

கடுசிசியில் பயங்கரப் புலம்பலைக் கேட்ட மயானக் காவலாலி நடந்திக் கொண்டே ஓடி வந்தான் நிலைமையை உணர்ந்தவுடன் பொலின் ஸ்டேசனுக்குத் தகவல் அறுப்பினான். சிறிது நேரத்தில் அவன் கைது செய்யப்பட்டான் இதைப் பார்த்த அன்புருவம் பகை பதைத்தத்து. ‘மகனே செல்வா இந்த உலகத்தில் உன்னால் இனிமேல் வாழமுடியாது. எவ்வளவு ஆசையடன் நான் உன்னை வளர்த்தேனே அந்தப் பரிவை நீ இந்த உலகத்தில் ஒருவரிடமுமே காணமாட்டாய் உனது அம்மா அழைக்கிறான் ஓடிவாகண்னே’

‘நீ என்னைமன்னித்து விட்டாயா? இதோ வந்து விட்டேன் அம்மா...! அவன் அம்மாவுடன் ஓட்டிக்கொண்டான். அவன் இந்த உலகத்திலின் நேரே விடுதலை பெற்றுவிட்டான். அம்மா அவனை ஆசைத்தீர அனைத்துக் கொண்டான்,

தமிழ் இலக்கிய மன்றத்திற்காக சு. இராஜநாயகம் அவர்களால் யாழிப்பாணம், 213, கே. கே. எஸ். வீதியிலுள்ள

ஸ்ரீ காந்தா அச்சகத்தில் அச்சிசுவித்து வெளியிடப்பட்டது,

★ ● ★

ஈழநாடு சிறுகதைகள்

“ஈழத்து ஏழுத்தாளர் பன்னிருவரின்
சிறந்த சிறுகதைகளில் தொகுப்பு,

“ஈழத்துப் பேச்சு வழக்கு சில
கதைகளில் காணக்கிடக்கின்றன. சில
கதைகளில் நடையழகு காணப்படு
கிறது. கருத்துக்களுக்கும் பஞ்சமில்லை
சிகாக்களுக்குத்திருப்தியளிக்கக் கூடிய
புத்தகம் இது”. — வல்லிக்கண்ணன்.

தனிப்பிரதி ரூபா 2-50 சதம்
தூபாற் செலவு தனி.

பாரினிலையம்
சென்னை.

தமிழ்ருவிப் பதிப்பகம்
சுன்னுகம்.

கலைச் செஸ்வி

தமிழ் இலக்கிய மற்றத்தின் திங்கள் வேலை

- ஸ்ரீ கதைன்
- கவிதைகள்
- கட்டுரைகள்
- வன்னும் ஏழாக்கள் பகுதி
- வியர்சனப் போட்டு
- அறிவுரங்கம்
- மாணவர் திட்டம்
- நிமியப் பகுதி

இன்னும் பல விசேஷ பருத்திகளுண் ஒவ்வொன்றில் மாதமும் முதலாம் திகதி மலர்கிறது.

எங்கள் நாட்டில் வெளியாகும் இக் கன்னித் துப்பு பத்திரிகையை ஆதரியுங்கள்.

தனிப்பிரதி: 35 சதம் ஆண்டுச்சந்தா: சுப்.

கந்துரோட்ட,

: :

கன்.